

Vlăstarul

Februarie | Nr. 1 | 2013 ■ 7 LEI
Seria VI

Revista Colegiului Național „Spiru Haret”, București

ISSN 2065 – 4308

2013 Centenarul Colegiului Național „Spiru Haret” (1913-2013)

Foto: Dragoș Voicu

Am ajuns și aici: bucuria întregirii unui secol de existență a colegiului nostru ar trebui să schimbe percepția și optica celor care se educă în acest lăcaș haretian precum și a celor care, prin dăruire, pricepere și har dascălesc, ar trebui să transforme o credință curată și elevată într-o „energie socială” a viitorului. Avem patină seculară: ne mai trebuie pasiune și voință pentru a face din acest liceu „unul dintre cele mai însemnate licee din țară” (Dimitrie Focșa, director al liceului).

Intrăm în anul centenar cu gândul la cele câteva praguri comemorative, pe care le vom atinge cu sfințenie și plecăciune în fața înaintașilor noștri - Spiru Haret, elevii și dascălii care, deopotrivă, au transformat numele liceului în prețuire și cinstitoare:

- **15.02.2013**, *Colocviile Haretiene* (ziua de naștere a lui Spiru Haret);
- **5.09.2013**, o sută de ani de la înființarea liceului;
- **12.12.2013**, *Ziua Absolventului* (Sfântul Spiridon);
- **25.12.2013**, nouăzeci de ani de la apariția primului număr al revistei liceului: **Vlăstarul**.

Se pot spune multe despre evoluția și dinamica liceului nostru. Voi creiona câteva repere din istoria lui (pentru mai multe informații, consultați site-ul liceului: www.cnsnb.ro). Am șansa, bucuria, onoarea de a fi la cârma acestei școli, alături de doamna director adjunct, Petronia Dumitrescu, în anul centenar. Despre noi, cei în viață, vor scrie, poate, onest și obiectiv, cei care ne vor urma cu sârg. Dar eu îmi fac datoria să amintesc aici, după o atentă analiză a trecutului acestui liceu (documente de arhivă, registre, colecția revistei **Vlăstarul** etc.), câțiva dintre directorii noștri, care m-au impresionat prin ceea ce au realizat pentru școală.

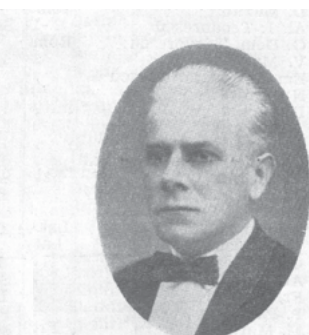
În primul rând, prof. dr. ȘTEFAN V. NANUL, primul director al școlii (1913-1920; 1926-1928), cel care a plecat cu două clase “divizionare” din Liceul „Matei Basarab” și, printr-o muncă titanică, a reușit să aducă școala la standardele de liceu. Prin decret-lege, școala va primi numele de Liceul „Spiru Haret” la data de 9 septembrie 1919. Această etapă din istoria liceului a fost numită „faza de organizare”.

DIMITRIE FOCSA,
profesor de matematică,
fost director al liceului

ȘTEFAN V. NANUL
doctor în romanistică,
primul director al liceului

DIMITRIE PAPADOPOI
profesor de franceză și germană,
fost director al liceului

Sumar

- **2013 Centenarul CNSH** pag. 3
- *Mecanica Socială* pag. 4
- *Șahul...Omniprezent în „Spiru”* pag. 6
- **Interviu: Marin Morar** pag. 7
- **Cronică teatrală** pag. 10
- **Interviu: Dan C. Mihăilescu** pag. 12
- *Constante celebre în matematica* pag. 16
- *O călătorie prin România pitorească* pag. 18
- *O vizită la muzeu* pag. 21
- *Tardif* pag. 22
- *Acțiunea de voluntariat a elevilor din CNSHB* pag. 23
- **Story: Dezolare, part II** pag. 26
- **Interviu: Robin & The Backstabbers** pag. 24
- *Ziua Absolventului 2012* pag. 25
- **Concursul Național „L.M.PANAITOPOL” la a cincea ediție** pag. 28
- *Să învățăm chimie prin joc* pag. 30
- *Libertatea conștiinței: Bologna și Raskolnikov* pag. 31
- **Interviu: Adrian Pascu** pag. 32
- *Despre fotografie* pag. 34
- *„VLĂSTARI” merituoși* pag. 35
- *„ Vlăstarul” 1924* pag. 36
- **Pauză de lectură** pag. 38
- **Știați că...** pag. 47
- **„Vlăstarul” recomandă** pag. 48
- **Evenimente** pag. 49
- **Horoscop** pag. 50

Vlăstarul

Art Director &

Redactor Șef JULIANA NEAGOIE

Brand Manager IRINA UNGUREANU

Redactori RĂZVAN AVĂDANEI

ALEX ȘTEFĂNESCU

ANDREI DUMITRESCU

TEODORA GHEȚEA

ANDRA TEODOREANU

RADU CUCU

Reporteri BIANCA BĂDOI

RAREȘ ANTEMIR

MĂDĂLINA NEGRU

Foto reporteri CARLA MIHĂIESCU

DRAGOȘ VOICU

ALEXANDRA AGIU

ANDREI TURCU

Colaboratori DIANA SOCACIU

DIANA CHIRU

EVELYN MANTA

ANDREEA VELICU

ALESIA RĂDULESCU

TEODORA MUREȘEAN

ALEXANDRU CULCEA

FOTO DREAMSTIME.COM

SXC.HU

Coordonatori:

DIRECTOR - prof. ALEXANDRU CONSTANTINESCU

DIRECTOR ADJUNCT - prof. PETRONIA DUMITRESCU

COORDONATOR DE PROIECTE

ȘI PROGRAME ȘCOLARE:

prof. MARIANA COMĂNIȚĂ

prof. CORINA BUZOIANU

Un al doilea director remarcabil a fost domnul prof. dr. DIMITRIE PAPADOPOLO (1920-1926), cel care a condus școala în „faza de afirmare”, când liceul ajunge în frunte „printr-o activitate bogată pe toate țărmurile”. În aceeași perioadă, a apărut și primul număr al revistei **Vlăstarul**.

Odată cu mutarea în „clădirea nouă” din strada Italiană nr.31 (actualmente 17) în 1927, începe „faza de perfecționare” a liceului sub al treilea strălucit director, prof. DIMITRIE FOCȘA (1928-1937; 1938-1939), care „se caracterizează prin multiplicarea, ameliorarea și inovarea mijloacelor de educație”.¹

Lângă acești trei titani nu putem să nu adăugăm un al patrulea director de excepție: doamna profesor AURELIA TEODORESCU (1954-1972), care nu va putea fi exclusă din nicio carte de aur a liceului. Într-un context istoric mai puțin fast actului de cultură, a reușit performanțe precum: inventarierea fondului de carte al bibliotecii în 1960 (ultimul de atunci până în prezent), relansarea revistei **Vlăstarul** în 1968 (după o pauză de 26 de

ani) și eforturile de a păstra profilul teoretic al școlii, într-o perioadă când se intenționa transformarea acesteia în liceu industrial.

Dacă, ulterior primilor ani de existență, unii se întrebau prin ce „miracol” a rezistat ființa liceului, astăzi ne putem întreba ce ar mai trebui făcut astfel încât elevii noștri să continue, cel puțin cu aceeași pasiune și dăruire, bunele înțelegeri ale înaintașilor. În viitoarele numere ale revistei **Vlăstarul**, vom face cunoscute o serie de strategii educative menite a sădi spiritul „spiritist” în sufletele elevilor, condiție a menținerii Colegiului Național „Spiru Haret” pe traseul ascensional din ultimii ani.

1Anuarul liceului „Spiru Haret” - 20 de ani de activitate, 1913 - 1933 (București, Tipografia ziarului **Universul**)

Director,
prof. Alexandru Constantinescu

MECANICA SOCIALĂ - CONTRIBUȚIE MAJORĂ A LUI SPIRU HARET LA DEZVOLTAREA SOCIOLOGIEI MODERNE

Deși era specialist în științe fizico-matematice, luându-și licențele la Paris, ca de altfel și doctoratul în matematică, în 1910 Spiru Haret publică lucrarea **Mecanica socială**. Această lucrare reprezintă o importantă contribuție românească la dezvoltarea sociologiei.

Aplicând principiile și legile mecanicii în sociologie, Spiru Haret devine un continuator al ideilor mecaniciste ale lui Descartes, Spinoza, d'Holbach. Spiru Haret aprecia că sociologia nu se poate constitui decât ca știință, concepând socialul ca parte componentă a universului, a cărui cunoaștere se face prin modelele mecanicii raționale.

„Mecanica socială” este adecvarea causalității fenomenelor sociale la normele și judecățile matematicii: „(...) în sociologie, ca și în mecanică, trebuie să fie elemente a căror variațiune determină variațiunea tuturor celorlalte; dar încă nu știm cari sunt aceste elemente”.

Parcurgând capitolul V, **Dinamica socială**, observăm intuiția genială a omului de știință Spiru Haret: „Știința sociologică este incontestabil mai puțin avansată sub aspectul teoriei decât mecanica rațională. Ea nu dispune de nicio lege bine stabilită, de felul legii newtoniene; experimentul este interzis și observarea se reduce pentru ea la învățămintele istoriei, care sunt departe de a fi suficiente. Pentru toate aceste motive, așteptând ziua în care aceste dificultăți vor fi depășite, va trebui ca sociologia să se resemneze, să treacă prin stagiul parcurs de știința mișcării fizice, să se mulțumească și ea pentru câțiva timp cu expresii apropiate pentru forțele sociale, până în ziua în care va fi capabilă să folosească calculul, aproximațiile succesive”.

Astăzi, calculele matematice și analiza cantitativă a socialului stau la baza oricărui studii sociologice.

O prezentare a principalelor teze desprinse din lectura lucrării **Mecanica socială** evidențiază profunzimea și actualitatea concepțiilor lui Spiru Haret:

- Modul de funcționare a societății trebuie să se bazeze pe o armonie între organizarea de tip birocratic și spațiul privat. Cu alte cuvinte, pericolul distrugerii unei societăți este cu atât mai

mare cu cât această societate este mai organizată (regimurile totalitare).

- Stabilitatea societății este dată de echilibrul social. Starea de echilibru nu înseamnă starea de repaus social a individului sau a societății. Stabilitatea echilibrului social e aproape totdeauna imposibilă. Suprimarea mișcării sociale înseamnă, de fapt, suprimarea progresului. În societățile civilizate, starea de repaus social nu este de dorit, întrucât s-ar ajunge la instabilitate.
- Principiul egalității acțiunii și reacțiunii este prezent și în viața socială deoarece oamenii interacționează: personalitatea fiecărui individ este rezultatul acțiunii societății din care face parte, iar societatea cunoaște, la rândul ei, efectul acțiunilor exercitate de către indivizi.
- Un pericol al organizării sociale îl reprezintă acumularea excesivă a capitalului în mâini puține, ceea ce ar constitui o deformare a scopului real al capitalului. Capitalul, element indispensabil prosperității, trebuie să fie accesibil tuturor în mod egal în raport cu munca și inteligența lor.

„Dacă se menține organizarea socială actuală, se poate calcula aproape matematic ziua în care tot capitalul pământului ar fi reunit în mâinile câtorva”.

În contextul actualei crize financiar-bancare, dar și sociale, tezele și principiile enunțate în lucrarea **Mecanica socială** a academicianului Spiru Haret sunt mai actuale ca oricând.

Text: Radu Oprea, clasa a X-a C

ȘAHUL... OMNIPREZENT ÎN „SPIRU”

Text: Dumitrescu Mădălina, clasa a X-a B
Foto: Dragoș Voicu

Șahul este un sport deosebit de frumos și de captivant, este sportul minții. Legenda spune că a apărut în secolul al IV-lea, în India. Marele înțelept Sissa I-a creat pentru tiranicul rajah, care a fost încântat de joc și a vrut să-l răsplătească pe înțelept. La insistențele rajahului de a-l răsplăti, el îi cere un bob de grâu pentru prima pătrățică, „două” pentru a doua, patru pentru a treia, opt pentru a patra și, când au calculat câte boabe ar trebui să dea în total, vistiernicii rajahului au văzut că nici într-o sută de ani, în hambarele întregii Indii, nu poate fi adunat atâta grâu!

În CNSHB, șahul a devenit mai mult decât un simplu joc. În pauze, elevii joacă șah, apelând la mijloace din cele mai variate: de la clasică tablă cu piese frumos modelate, la table mai mici și chiar la... telefon (în care au descărcat o tablă de șah virtuală). Dacă avem în vedere că acest joc constituia o preocupare a spiriștilor încă din 1924, am putea conchide că există o adevărată tradiție în acest domeniu.

Eu am început să joc șah la vârsta de șapte ani, sub îndrumarea antrenorei Mariana Duminica.

Anul trecut, împreună cu trei colegi de liceu: Maria Vasilescu, Vlad Preda și Eduard Munteanu, am participat la concursul *Demolay*, unde am obținut locul întâi pe București. Apoi, susținuți de directorul liceului, prof. Alexandru Constantinescu, am

participat la faza pe țară și ne-am clasat pe locul al treilea. De câțiva ani, iarna, noi ne desfășurăm antrenamentele în incinta liceului.

De Ziua Absolventului (12 decembrie 2012), am organizat un simultan la care au participat elevi de la mai multe clase, dornici să intre în lumea inegalabilă a șahului. Șahul a format și va forma caractere, iar dacă vrei ceva interesant, încearcă o partidă de șah!

Întrebările au fost formulate de următorii elevi: Rareș Antemir (R.A.), Bianca Bădoi (B.B.), Ghețea Teodora (G.T.), Negru Mădălina (N.M.), Ilinca Memelis (I.M.), și Evelyn Manta (E.M.).

Rareș Antemir: De la posibil inginer, la actual actor. Ce v-a determinat să alegeți scena teatrului?

Marin Moraru: Eu am văzut multe spectacole, eram ahtiat și, probabil, cu timpul mi-am dat seama că voiam să fac meseria aceasta, altfel n-aveam niciun gând. Din dragoste față de spectacol mi-a venit și această dorință de a deveni actor.

R.A.: Dacă am putea pătrunde în sufletul lui Marin Moraru, ce gânduri am descoperi despre teatrul de astăzi?

M.M.: Un gând nu prea fericit, pentru că teatrul de azi s-a îndreptat spre spectacular, într-o vulgaritate excesivă. Actorii, pentru că fac piese facile și experimentale, nu ajung la esența teatrală.

Interviu cu Marin Moraru, actor

Realizat de elevi din clasele a X-a F și a IX-a E, în colaborare cu Evelyn Manta din clasa a X-a G de la Școala Superioară Comercială „Nicolae Kretzulescu”, București.

Marin Moraru s-a născut la data de 31 ianuarie 1937, în orașul București. A absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică (I.A.T.C.) „I.L.Caragiale” în anul 1961, având ca examen de diplomă rolul Agamiță Dandanache din piesa „O scrisoare pierdută” de I.L.Caragiale.

Foto: Alexandra Agiu și
Andrei Turcu, clasa a IX-a A
Profesori coordonatori:
Corina Buzoianu și
Alexandru Constantinescu

E.M.: Cum am putea combate vulgaritatea?

M.M.: Citind. Știi... După '89, această libertate care a năvălit peste noi ne-a pricinuit și-un rău, pentru că am fost ținuți închiși cincizeci de ani și ne-a fost greu să ne adaptăm la ea. Atunci am crezut că vulgaritatea este modul de exprimare cel mai rapid și efervescent al unei personalități - ceea ce nu e adevărat.

B.B.: A existat vreo carte care să vă fi modelat vreo calitate?

M.M.: Toate cărțile fac asta, depinde de relația pe care o ai cu ea. De exemplu, eu citesc mai multe cărți deodată... alegând-o pe cea care depinde de starea mea din ziua respectivă. Eu, când citesc o carte, pătrund adânc, mă las furat de imagini, de sentimente, de stări; dacă nu sunt, le provoc eu acolo, adică derulez un film (mental) când citesc o carte. Toate cărțile au de spus ceva, altfel nu mai erau scrise.

G.T.: Ne recomandați o carte?

M.M.: Sute. În primul rând, trebuie să citești cărțile apărute în limba română de la începuturi și până astăzi. Să știi că, dacă nu

le citiți, nu puteți avea o bază a personalității, nu se dezvoltă sentimentul apartenenței la neam și nu veți ști cine sunteți. Eu nu am citit cărți la alegere... am citit ce mi-a căzut în mână.

R.A.: Își iubește Marin Moraru țara? Cum o vede astăzi?

M.M.: Extraordinar de mult. Oricum ai vedea-o, oricum ai fi, tu o iubești pentru că e țara ta. Am o teorie despre dorul de țară și despre niște linii magnetice cu care ne naștem... odată cu deplasarea din locul în care te-ai născut, liniile astea încep să conturbe niște interioare care nu fac bine, ca dovadă că toți cei care au plecat, deși unii dintre ei o duc foarte bine, tot trăiesc cu un dor de țară ascuns.

R.A.: Ca profesor, ce apreciați cel mai mult la studenții dumneavoastră?

M.M.: În primul rând, docilitatea. Un actor, dacă nu e docil, va avea foarte mult de suferit în relația cu regizorul. Un actor trebuie să fie o mână de ceară pe care un regizor pune amprente unde vrea el, iar actorul trebuie să se lase docil amprentat.

N.M.: Există vreo amintire adânc întipărită în suflet din perioada când erăți elev?

M.M.: „Șortulețul albastru cu pătrățele”... (n.r. - replică din piesa **Egoistul**, devenită leitmotiv), cu guler alb, cu matricolă și cordon. Pe urmă am avut și costum, cu șapcă, cu fireturi... când am fost la Vlaicu. Foarte curios este atunci când te uiji în urmă și când te vezi atât de tânăr și de naiv... nu-ți vine să crezi că tu ești acela. O să vină vremea când o să vă uitați în urmă și o să vedeți că n-o să vă recunoașteți sau...veți fi uimiți.

Februarie | **Vlăstarul 8**

R.A.: Ieri am văzut Egoistul. Care este, de fapt, adevărata poveste a Egoistului?

M.M.: Nu știu dacă **Egoistul** este o imagine personală a autorului, dar este, în mod cert, o frescă familială extraordinară.

R.A.: Ce pot face, ca actor începător, ca să ajung la acel nivel pentru a putea juca pe „scândura” pe care dumneavoastră interpretați piesa „Egoistul”?

M.M.: În primul rând, să iubești ceea ce vrei să faci. Fără iubire nu se întâmplă nimic. Să-ți dorești atât de mult și să te gândești la ea așa cum făcea domnul Newton când i-a căzut mărul în cap. Dacă nu se gândea, puteai să îi torni un coș de mere.

R.A.: Cum a fost colaborarea cu Toma Caragiu și cu alții?

M.M.: În primul rând, marii actori, buni actori, sunt și oameni extraordinari. Nu poți despărți cele două entități. Erau generoși, transmitând aceasta celor din jurul lor.

R.A.: Teatru sau film?

M.M.: Pentru mine, teatru e teatru, e „scândura”, iar filmul e zgârietura de pe ea. Film poate face oricine; în funcție de montaj, „foarfeca” face filmul, nu actorul. Nu trebuie să ai meserie pentru a face film.

I.M.: Știm cu toții că ați jucat în producția MediaPro, **Inimă de țigan. Cum a fost experiența de „a trăi” într-o sațară?**

M.M.: Să știți că a fost foarte greu. Stăteam de dimineața, de la șapte, opt, până seara la unsprezece, lângă pirostrii sau lângă cazanul acela, fie că era soare, ninsoare sau ger, lucrând câte 12-14 ore pe zi. Nu este

ușor să fii mereu prezent timp de douăsprezece ore, dar era necesar pentru că, acolo, tot ce este scris rămâne pe peliculă; nu este ca la spectacol: „a doua zi o să fac mai bine”. În film... a doua zi nu mai e.

R.A.: Ne puteți împărtăși cel mai mare defect al lui Marin Moraru?

M.M.: Da, sunt repezit.

B.B.: Aristotel susținea că tragedia este pentru cei aleși, iar comedia - pentru cei neciopliți. Ce părere aveți despre această idee, având în vedere că sunteți un renumit actor de comedie?

M.M.: Într-un fel avea dreptate, deoarece comedia e mult mai receptabilă decât tragedia. Se zice că e mai dificil să faci un om să râdă, dar nu este așa. Un actor de comedie trebuie să fie mult mai bun decât

| INTERVIU |
unul de tragedie. Unui actor de tragedie îi este mai ușor să influențeze publicul decât unui actor de comedie. Asta este povestea actorului de comedie.

G.T.: Deseori, reușita în viață se bazează pe zicala **Cu răbdarea treci marea. Au existat vreodată momente în care ați rămas la mal?**

M.M.: Nu cred că am rămas la mal, dar numai cu răbdarea nu faci nimic. Dacă stai sub un copac așteptând să îți cadă un măr în gură, nu faci nimic. Trebuie să scuturi copacul.

B.B.: În ce activități extrașcolare considerați că ar trebui să se implice un elev la 16 ani?

M.M.: Știu că nu faceți sport (vă luați scutiri medicale). Cu toate acestea, sportul este foarte important. Dacă trupul nu este sănătos, nici mintea nu merge bine.

I.M.: Ce mesaj transmiteți liceenilor, tinerilor în general?

M.M.: Am auzit că, încă de la o vârstă fragedă, aveți o țintă fixă pentru viitoarea meserie. Eu, când eram ca voi, nu știam încă ce voi face, nici nu îmi trecea prin cap. Copiii, încă de la 6-7 ani, vor să devină aviatori, pompieri etc., după care își pierd interesul, lasându-se conduși de viață. Fiecare își are drumul interior; chiar și atunci când ajunge să-și construiască un rost, calea către el este foarte specifică.

E.M.: Ce ar fi viața fără rău?

M.M. (râzând): O plictiseală... E ca și cum ai mânca zilnic icre negre și ți-ai dori ca, măcar o dată sau de două ori pe săptămână, să mănânci o iahnie de fasole...

Marin Moraru
Toți elevii
DELA SP. AREG.

Februarie | **Vlăstarul 9**

Autor: Jean Anouilh
 Regia: Radu Beligan
 Din distribuție: Léon Saint Pé - Radu Beligan
 Doctorul- Marin Moraru
 Josephine- Medeea Marinescu
 Lucie Lamia Beligan
 Locație: Teatrul Național, București

Egoistul

„Singurătatea e unica maladie adevărată a omului”

Pasionată de teatru, curioasă din fire, nu am putut să refuz propunerea doamnei profesoare de limba română de a viziona **Egoistul**. Așa că, pe 31 ianuarie 2013, elevi din clasele a IX-a A, a IX-a E, a X-a F și a XII-a D, însoțiți de doamnele profesoare Petronia Dumitrescu (director adjunct) și Corina Buzoianu, așteptau cu nerăbdare accesul în Sala Mare a Teatrului Național din București. Într-un ultim moment, am aflat că domnul Marin Moraru nu va interpreta rolul doctorului, din motive pe care ni le-a relevat în interviul din 1 februarie 2013.

Ne ocupăm locurile (la balcon). 1... 2... 3 gonguri au răsunat în sala plină... lumina se stinge... Din stânga scenei apare însuși Radu Beligan, alias Léon Saint Pé (protagonistul, dramaturg de succes surprins în amurgul Februarie | **Vlăstarul** 10

carierii și al vieții), întâmpinat de public cu un ropot puternic de aplauze.

Subiectul piesei ar putea fi sintetizat astfel: închis într-un cerc insuportabil de oameni pe care trebuie să îi iubească necondiționat, Léon Saint Pé demonstrează că adevărații dușmani sunt și adevărații prieteni, că ura nu este a celui de departe, ci a omului din imediata apropiere. Prietenul Gaston îi cere bani în numele copilăriei „cu pantalonași scurți și șorțulețe în carouri” (replică devenită, de altfel, leitmotivul piesei). De fiecare dată când vine în casa lui, anunță că „și-a găsit dragostea vieții” și că are nevoie de bani pentru verighetă, ca să îi dovedească iubirea nemarginită viitoarei neveste. Adèle, soția părăsită, revendică mariajul etern („Când erai căsătorit cu mine, scriai și tu tragedii...”), copiii îi reproșează mereu câte ceva, dar nu ezită de a cere bani iar Josephine încearcă, prin respectabilul amant, să ajungă o actriță celebră.

Léon trăiește într-o lume de teroriști care atacă libertatea individuală. El nu este vinovat pentru că a avut o căsnicie, o amantă, copii și prieteni, ci pentru că, acum, el este responsabil

de tot ceea ce a „câștigat” de pe urma trecutului: „Eh... de binecuvântarea asta nu mai pot scăpa!” (Léon vorbind despre familie). Trăiește ultimele clipe de viață achitând tot ceea ce nu a plătit pe parcursul existenței sale și moare scriind o piesă pe care o numește... „Egoistul”: „Sunt un egoist... dar sunt un egoist devotat [...]; râdem de bărbatul înșelat, dar acesta e cel care rămâne cu adevărat singur...”.

Deși ne aflăm la balcon, replicile dense, consistente, dar de o surprinzătoare claritate acustică, se succed cu repeziciune. Umorul fin, acid câteodată, este pus în valoare de firescul și naturalețea interpretării maestrului Beligan. Iată un exemplu:

ADÈLE (cătore Léon): Când o să mori, am să-i interzic parașutei ăsteia - arătând către Josephine - accesul în cimitir!

LEON: Îi las eu permis de intrare, stai liniștită!

Comicul (de limbaj, de caracter și de situație) este însă mereu contracarat de replici cu un mesaj profund, revelator pentru drama omului modern: „Singurătatea e unica maladie adevărată a omului”.

Spațiul scenic, generos, e valorificat cu

măiestrie pentru a crea atmosferă și a integra personajele într-un context spațio-temporal actual: o masă de scris, o bibliotecă în spate și două scaune (în stânga), un pat dublu cu baldachin (centru- dreapta) și un scaun în dreapta extremă, totul armonizat de un fundal grenă.

Stingerea luminilor, concomitent cu activarea unei coloane sonore muzicale, maschează trecerea de la o scenă la alta și mutarea mobilierului. În general, scena e puternic luminată, cu excepția monologurilor solemne sau a dialogurilor nostalgice.

Conchid prin a recunoaște că, deși inițial am venit să vizionez acest spectacol pentru a-l admira pe maestrul Marin Moraru, „mare artist, mare prieten”, așa cum afirmă doamna Ilinca Tomoroveanu, jocul de scenă al maestrului Beligan m-a surprins și mi-a demonstrat că, dacă ai voință și iubești ceea ce faci, nu contează câte obstacole ai de înfruntat.

În interviul acordat revistei noastre din acest număr, domnul Marin Moraru e de părere că **Egoistul** este „o frescă familială extraordinară”.

Text: Teodora Ghețea, clasa a X-a F
 Foto: www.tnb.ro

OMUL CARE ADUCE CARTEA...

FOTO: Franck Hamel

DAN C. MIHĂILESCU

(n. 12 decembrie 1953, București) este critic și istoric literar, eseist român contemporan, cunoscut publicului larg în special prin emisiunea **Omul care aduce cartea**, difuzată de ProTV. Debutază, după mai multe prezențe în reviste liceale și studențești, în 1974 - „România literară”. Este membru al Uniunii Scriitorilor din 1990 și primește Premiul Uniunii Scriitorilor în 1982 (pentru debut). Printre cărțile publicate se numără și: „Perspective eminesciene”, „Dramaturgia lui Lucian Blaga”, „Întrebările poeziei”, „Scriitorinul”, „București”, „Carte de bucăți”, „Scrieri de plăcere”, „Dansând pe ruine”, „Oare chiar m-am întors de la Athos?”, „I.L.Caragiale și caligrafia plăcerii” (mai multe detalii despre activitatea sa găsiți aici: www.dancmihailescu.ro).

din școală astăzi? Mai au vreun rost în educarea tinerilor?

D.C.M.: Spiritul de echipă este vital, salvator, mai ales în adolescență, atunci când riscul închiderii autosufocante în sine, al individualismului duplicitar, al egoismului retractil, al narcisismului stupid ș.a.m.d., este unul redutabil. Reuniunile, cercurile științifice, sporturile colective, excursiile în grup, cenaclurile, ansamblurile artistice etc., deci tot ce ajută formarea spiritului comunitar reprezintă tot atâtea garanții ale unei conduite înțelepte. E de ajuns să rememorăm rostul șezătorilor în comunitățile rurale, de la noi și de pretutindeni. Acolo se făcea schimbul de ștafetă dintre generații, acolo se cunoșteau viitorii miri și nași, acolo se făcea școală, se deprindeau spiritul gospodăresc, prudența, supunerea, simțul ierarhiei, dar și curajul propriei opinii, paralel cu talentul de a asculta. Șezătoarea este și un simbol al *statului pe gânduri*, autoeducare întru răbdare, bună asimilare de experiențe, locul ideal pentru distilarea sfaturilor bătrânești, pe scurt: a doua familie.

B.B.: Chiar și noi am petrecut momente din copilărie jucând acel „Flori, fete, filme...”. Ne spunei numele unor artiști pe care-i apreciați, atât de la noi cât și din spațiul cultural universal? (actori, cântăreți, scriitori, pictori, sculptori etc.).

D.C.M.: Ooo, păi aveți spațiu îndeajuns pentru armata mea de preferințe? Oricum, de film vă scutesc (hai să fac o excepție: Al Pacino), fiindcă sunt dedicat trup și suflet teatrului, de la cuplul Giugaru-Birlic până la Valeria Seciu și Marcel Iureș, trecând prin Liviu Ciulei, George Constantin, Ștefan Iordache, Victor Rebengiuc... Altminteri, sunt un maniac al conjuncțiilor de contrarii: Bach, Beatles și Zavaidoc, Led Zeppelin, Vivaldi, Maria Tănase, Arcangelo Corelli, Fănică Luca și Pavarotti. Sau: Rembrandt, Dali, Giotto, Andreescu. Hard rock, blues alb și negru, Eric Clapton și B.B.King, dar și Ioana Radu. Leonardo, Magritte și Leonard Cohen. Șansoneta franceză, canțoneta napoletană, baladele irlandeze, cimpoiul

Într-o după-amiază de toamnă, trei eleve din clasa a X-a F așteptau metroul când... cineva le captează atenția. Dan C. Mihăilescu! Solicitarea echipei de a acorda un interviu revistei noastre a primit un răspuns afirmativ prompt, însoțit și de o scurtă evocare a momentului respectiv: *îmi aduc aminte de cele trei fete „haretiste” de la metroul dinspre Amzei. (Eu le etichetasem ca de la Școala Centrală). Cât despre „Vlăstarul”, unde au debutat Eliade, Noica, Barbu Brezianu și atâția alții, până la Paler și Horasangian, cum să nu știu?*

B.B.: Vlăstarul împlinește, anul acesta, 90 de ani. Care credeți că este rostul unei reviste școlare în contextul actual? Cum poate renaște ea?

Dan C. Mihăilescu: Înainte vreme, rostul unei reviste liceale sau universitare putea fi de-a dreptul esențial în destinul (și cariera) unui tânăr. Ca și rolul jurnalului personal, de altfel. Tot ceea ce este menit să dreneze surplusurile energetice ale turmentului adolescentin, tot ceea ce ajustează, șlefuește personalitatea, ceea ce astâmpără și ordonează forfotirea nebunească a hormonilor și adrenalinei, are un rol benefic. În adolescență, ieșirea în public, la modul scriptic (prin tipar), artistic (pe scenă) și sportiv (pe teren, în echipă) poate lesne să devină o probă de inițiere, autoeducare și afirmare. Poate chiar să constituie armătura construcției de sine. Sigur că astăzi, când tinerețea este înrobită aproape cu desăvârșire de internet și tot ce ține de IT, biata revistă pe suport de hârtie face figură de bătrânică demnă de compătimire, de nu cumva chiar de dispreț. Dar să nu vă așteptați ca tocmai un reacționar paseist ca mine să slujescă o atare blasfemie.

B.B.: În numerele revistei Vlăstarul din 1929-1932 se vorbește mult despre „Șezătorile” elevilor (reiterate astăzi sub diverse denumiri: cerc de lectură, club de film, cenaclu literar etc.). Cum vedeți dumneavoastră aceste activități

| INTERVIU |

scoțian, folkul în linia Guthrie-Dylan-Baez-Donovan, plus Dorin Liviu Zaharia și doinele bătrânești... Poffim de pricepeți ceva. În fine, unde este geniu și se lucrează meserias, nu contează genurile, taliile, contextele, geografia și istoria. La ierarhia spiritual-literară lucrurile sunt mai simple: *Biblia* și Shakespeare, apoi Tolstoi, Dostoievski, Balzac, Stendhal, Baudelaire, Eminescu, Marguerite Yourcenar, Ernst Jünger. Aproape de tot de suflet: Cioran, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu și Ioan Alexandru.

B.B.: În viața de licean apar, câteodată, momente de tensiune între profesor și elev/i. Vi s-a întâmplat să trăiți o astfel de situație?

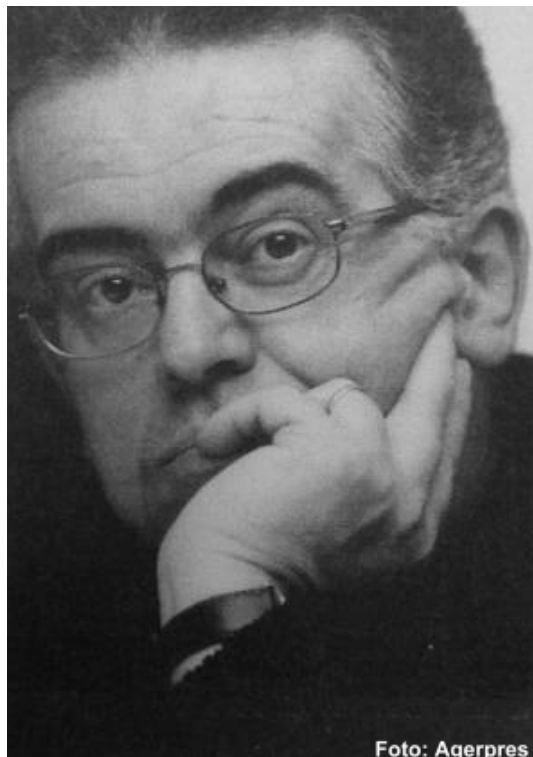
D.C.M.: Păcatele mele, cum să nu? Păi nu era să rămân corigent la latină-n liceu, la dl. Weissner, de-am învățat scandarea toată vara, încât visez și acum „aeneadam genitrix hominum divumque voluptas”, „alma vaenus celli subter labentia signa” și altele asemenea! Nu era să pierd examenul de

admitere la facultate, fiindcă-mi trebuiau doi de 9 la matematică, cu câteva zile înainte de sfârșitul clasei a XII-a, la dl. Șoimaru (Liceul 39), cel care-mi amintea neconținut și fioros că Eminescu era familiarizat cu științele? Dacă nu reunea dom'director George Șovu consiliul profesoral, ca să-mi dea din oficiu notele de trecere (eu pregătindu-mă, deci, pentru o carieră exclusiv literară, total străină de cele exacte!), rămâneam repetent, pierdeam facultatea, plecam doi ani în armată și praful s-ar fi ales de viața mea. Și totul de la o neînțelegere profesor-elev. La facultate, a fost mult mai duos: în anul întâi de Filologie, citeam numai poezie, filosofie și folclor - dansând *Speed King*-ul lui Deep Purple, *Moby Dick*-ul Zeppelinilor și *Nights In White Satin* cu Moody Blues - așa că habar n-aveam ce-i aia gramatică generativă și transformațională. Drept pentru care doamna Valeria Guțu-Romalo s-a albit la față când i-am spus că fonemul este „veșmântul sonor al cuvântului”, în loc de „fascicul de trăsături distinctive”. Așa că, pac, restanța. Dar aia a și fost ultima din viață. M-am învățat minte.

B.B.: Prin intermediul emisiunii *Omul care aduce cartea intenționați să arătați că lectura poate fi un prieten de nădejde? Sau există un motiv/ scop mult mai profund?*

D.C.M.: Păi... există, oare, un motiv mai profund ca acesta? Cărțile (lectura) sunt menite să-ți oblojească rănile sufletești, să-ți suplinească deficitul afectiv sau handicapul fizic, să te ridice, să te fortifice, să te înfrumusețeze, să dea un rost, o armătură, un acoperiș, un duh făpturii de carne, oase, ispite și nimicnicie care ești. Sigur, pe lângă cărțile de înțelepciune și cele memorialistice, pentru care optez cu precădere, există cele de strictă informație, urmate de lecturile de plăcere, beletristica.

R.R.: Considerați că, în cazul în care ați fi fost copil în secolul XXI și ați fi citit literatura pe care o prezentați în emisiune, v-ar fi fost conturată altfel personalitatea?

| INTERVIU |

D.C.M.: Pe mine lectura, cultura, în sensul cel mai larg, m-a salvat, pur și simplu. Fără cultură aș fi rămas un complexat definitiv (bălbăit, obez, sărac, fără tată, trăind la mahala și pândit la tot pasul de ispite, excese, fărădelegi). Nu altul era laitmotivul maică-mii: „ca să le poți ține piept celorlalți și să te ridici deasupra condiției tale, trebuie să dobândești înălțime spirituală”. Cadoul vieții mele a fost și a rămas ediția Shakespeare pe care ea mi-a dăruit-o când aveam 12 ani. Astfel încât, e limpede (și cât se poate de serios motivată) convingerea mea cum că literatura pe care o prezint ajută la forjarea, la reformularea sau recalibrarea personalității.

R.R.: Ce părere aveți despre biblioteca în stil clasic astăzi? Credeți că va supraviețui tabletelor, I-pod-urilor, cărților în format electronic, cool-turii, în general?

D.C.M.: Să știți dumneavoastră că biblioteca dublează iarna căldura încăperii. E precum mesada, o căptușeală ideală împotriva frigului. Mă rog, glumesc numai pe jumătate. Știu bine că rafturile de cărți nu mai sunt la modă și că, de vreme ce poți avea zece mii de volume încorporate în zece centimetri, ditamai peretele umplut cu cărți devine mai straniu ca un dinozaur în baie. Dar știu la fel de bine și că, așa cum cartea pe suport de hârtie va rămâne cel puțin ca mașinile de colecție, la fel biblioteca personală va continua să simbolizeze pentru oamenii de gust și cultură tot ce se leagă de specificul familiei, de trecut, durată, soliditate, pe scurt: de rostul propriei ființe.

A.Ș.: Considerați că literatura rusă mai poate influența, în vreun fel, ce se întâmplă în spațiul literar românesc în zilele noastre?

D.C.M.: Dar de ce numai în spațiul românesc? De ce ar fi Tolstoi, Dostoievski, Cehov, Gogol, Bulgakov și chiar Turgheniev la ei acasă doar în lumea lui Sadoveanu, Teodoreanu, Eliade și Cărtărescu, nefecundând, adică, la fel de temeinic și teritoriile unor Updike,

Tournier, Zadie Smith, Pynchon, Amos Oz, sau Haruki Murakami? Totul e să nu confundăm sovietofobia cu rusofobia. Una e groaza noastră seculară (ultramotivată, din nefericire) față de expansionismul slav, care nu ne vrea în ruștii capului occidentalizați, și cu totul altceva copleșitoarea capacitate formativă și revelatorie a marii literaturi rusești, etern și pretutindeni valabilă.

T.G.: Ce scriitor român poate fi, din punctul dumneavoastră de vedere, un candidat la Premiul Nobel pentru literatură?

D.C.M.: Mircea Cărtărescu. Slavă Domnului că nu e boicotat din țară și din afară, precum Eliade (cel puțin deocamdată).

T.G.: Credeți în destin?

D.C.M.: La 20 de ani pariam pe Hybris, Moira, Ananké, dublate de fascinația *Glossei* eminesciene. La 30, mă durea aproape fizic verdictul de tinerețe al lui Cioran în cazul lui Mircea Eliade (tocmai el !!!): „Un om fără destin”. La 50 de ani am redescoperit cu fervoare *Patericul și Filocalia*, iar spre 60 de ani am ajuns la Athos. Acum aproape nu trece săptămână să nu-mi răsune în minte avertismentul bunică-mii, de zeci de ori auzit în copilărie: „maică, dinaintea destinului nu te poți feri!”

Foto: www.dancmihailescu.ro; elle.ro
Alex Galmeanu; Franck Hamel

Întrebările au fost formulate de următorii elevi: Bianca Bădoi (clasa a X-a F): 1,2,3,4,5; Rareș Antemir (clasa a X-a F): 6,7; Alex Ștefănescu (clasa a X-a F): 8; Teodora Ghețea (clasa a X-a F): 9,10.

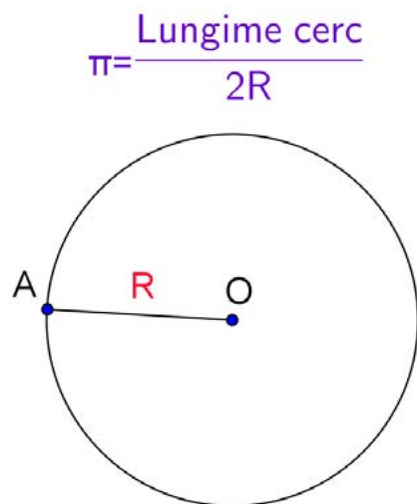

În cele ce urmează vom vorbi despre trei numere speciale care apar în matematică și care au o semnificație majoră în peisajul matematicii.

Numărul π este una din cele mai importante constante din matematică, a cărei valoare este egală cu raportul dintre circumferința și diametrul oricărui cerc într-un spațiu euclidian. Această constantă este întâlnită în multe formule din matematică, fizică, astronomie și inginerie.

Numărul π este un **număr irațional**, adică are o infinitate de zecimale care nu formează perioadă. Acest fapt a fost demonstrat abia în 1770, de Johann Heinrich Lambert.

Arhimede, marele matematician al Antichității, a fost primul care a reușit să găsească o valoare aproximativă a lui π de 3,14, folosind perimetrele unor poligoane regulate înscrise și circumscrise cercului.

Odată cu dezvoltarea analizei matematice și descoperirea seriilor și a produselor infinite, acestei constante i s-a putut calcula un număr tot mai mare de zecimale.

Astăzi, valoarea lui π a fost calculată până la 1,24 bilioane de zecimale. Recordul a fost stabilit în 2007 de o echipă de specialiști, condusă de Yasumasa Kanada, iar calculul, care a durat 600 de ore, a fost făcut cu un supercalculator Hitachi SR8000.

O problemă de geometrie veche și celebră, dar fără soluție, cunoscută sub numele de „Cuadratura cercului”, cerea să se construiască un pătrat care să aibă aceeași arie cu cea a unui cerc de rază dată, folosind doar rigla și compasul, adică doar instrumentele pe care le aveau la dispoziție geometrii antici. În 1882, Ferdinand von Lindemann a demonstrat că numărul este transcendent, adică nu există niciun polinom cu coeficienți raționali care să-l aibă ca rădăcină. Din aceasta rezultă că și lungimea laturii pătratului ar trebui să fie tot un număr transcendent, deoarece ar

fi $r\sqrt{\pi}$. Aceasta ne arată că nu se poate construi cu rigla și cu compasul un pătrat cu aria egală cu cea a unui cerc dat, deci π nu este construibil geometric.

Ca o curiozitate, primele cifre ale numărului pi sunt 3,14159265 și pot fi reținute ușor dacă numărăm literele fiecărui cuvânt din propoziția: *Așa e ușor a scrie renumitul și utilul număr. S-a instituit chiar și o zi a lui: 14 martie.*

Numărul e este unul din numerele cu o semnificație majoră în matematică, numit *constanta lui Euler*, după matematicianul elvețian Leonhard Euler (1707-1783), sau *constanta lui Napier*, în cinstea matematicianului scoțian John Napier, semnat și Neper (1550-1617), care a introdus logaritmi (e nu trebuie confundat cu γ , constanta Euler-Mascheroni, și ea numită uneori constanta lui Euler).

Primii logaritmi au fost inventați din nevoia de a transforma înmulțirea, care este o operație greoaie în adunare, operație mult mai ușor de folosit, lucru posibil deoarece logaritmi verifică relația:

$$\log(xy) = \log x + \log y$$

Au apărut tabelele de logaritmi și, astfel, calculele matematice s-au dezvoltat rapid. „Descoperirea” constantei înseși îi este atribuită lui Jacob Bernoulli, care a încercat să găsească valoarea următoarei limite (care este, de fapt, chiar e):

$$\lim_{n \rightarrow \infty} \left(1 + \frac{1}{n}\right)^n = e$$

Prima utilizare cunoscută a constantei, notată cu b , a fost în corespondența dintre Gottfried Leibniz și Christiaan Huygens, în 1690 și 1691. Leonhard Euler a început să folosească litera „ e ” în notația acestei constante în 1727, iar prima utilizare a lui „ e ” într-o publicație a fost în *Mecanica* lui Euler (1736). În 1748, Euler a introdus „ e ” ca bază a logaritmilor naturali. Astăzi, funcția logaritmică este una din cele mai importante din matematică, iar logaritmi naturali sunt folosiți peste tot în matematica superioară, în analiză matematică, în teoria probabilităților și chiar în probleme de economie.

Numărul „ e ” apare și în definiția numerelor complexe:

$$e^{ix} = \cos x + i \sin x$$

, iar e^x este seria:

$$e^x = 1 + \frac{x}{1!} + \frac{x^2}{2!} + \frac{x^3}{3!} + \dots$$

Numărul „ e ” este un *număr irațional și transcendent*. O valoare aproximativă, cu 20 de zecimale exacte, este $e \approx 2,71828 18284 59045 23536$. Valoarea sa, cu cinci zecimale exacte, se poate reține numărând literele cuvintelor din propoziția: *Un scoțian a inventat un logaritm.*

BIBLIOGRAFIE:

- Mario Livio, **Secțiunea de aur - Povestea lui phi, cel mai uimitor număr**, Editura Humanitas, București, 2012.
- Ian Stewart, **Îmbălânzirea infinitului - Povestea Matematicii**, Editura Humanitas, București, 2011.
- www.wikipedia.org și alte site-uri verificate.

NOTA REDACȚIEI: un articol despre numărul pi a fost scris în nr. 3 și 5 ale **Vlăstarului** din 1924, de către Emil Ștefănescu, cel care coordona secțiunea științifico-matematică a revistei, alături de Mircea Eliade (care se ocupa de partea culturală). Astfel, **Vlăstarul** devine „a treia revistă cu preocupări matematice din România”, alături de prestigioasele reviste de matematică: **Revista matematică din Timișoara** (apărută în 1921) și, mai ales, **Gazeta Matematică** (datând din 1895). Sursa: art. **Un program și un apel** de prof. I. Banciu din nr.2 al revistei **Vlăstarul**, anul I, 1924.

Text: prof. Cristina Maria Militaru

O CĂLĂTORIE PRIN ROMÂNIA PITOREASCĂ

- VULCANII
NOROIȘI
- MUZEUL
CHIHLMBARULUI
- BRAN – PEȘTERA
„VALEA CETĂȚII”

Text: Athena Mihalcea, clasa a IX-a E
Foto: prof. Corina Buzoianu, Andrei Turcu
(clasa a IX-a A)

10 noiembrie 2012... Sunetul strident al alarmei de la telefon mă deșteaptă la o oră când și zorile ar mai fi zăbovit în hăuri. Dar nu e vreme pentru visare căci plecarea în excursie e programată pentru ora 6.30. Cum bagajul mi-l pregătisem de cu seară, m-am îmbrăcat în mare viteză, am înhățat rucsacul din hol, mi-am luat rămas bun de la bunica (ce nu mai contenea cu sfaturi privind buna purtare) și... repede către stația de autobuz. Am ajuns la timp în fața liceului, unde colegii așteptau cu nerăbdare semnalul șoferului, sub privirile scrutătoare ale părinților.

6.25... Toată lumea e în autocar, domnii profesori (Alexandru Constantinescu, directorul liceului nostru, Dragoș Drăgan și Corina Buzoianu) se asigură că nimeni nu lipsește. 6.30... Plecăm!

E o dimineață lăptoasă de noiembrie și, văzute din mașină, ceruri și câmpii par una. Mergem pe DN10, în direcția Buzău și, pe măsură ce înaintăm, impresia de univers monocrom e destrămată de firava, dar insistenta lumină solară.

Încetul cu încetul, veselia cuprinde toate scaunele din autocar, astfel că unele s-au trezit cu mai mulți locatari decât altele. Bineînțeles, e vorba de locurile din spate. Aici lumea s-a pus pe cântat, cu atât mai mult cu cât existau și chitariști din clasele a IX-a A și a IX-a E.

Prima oprire - la *Vulcanii noroiși*. Cum coborâm, ne plesnește fără milă în față un vânt rece, senzația fiind aceea de strângere într-o menghină nevăzută. Dar bucuria evadării din sufocanta capitală învinge orice neajuns și fiecă clipă e trăită din plin. Decorul din prim plan e destul de arid, însă albastrul curat al cerului, câțiva nori albi răsfirați ici-colo, lumina caldă a soarelui și pământul mocirlos se adună într-o alcătuire imagistică unică. De fapt, ce sunt „vulcanii noroiși”? Niște băltoace de o consistență vâscoasă care, din când în când, bolborosesc cuminti. Să lăsăm și știința să ne lumineze: „*Vulcanii noroiși* reprezintă formațiuni create de gazele naturale provenind de la peste 3.000 de metri adâncime, care trec

printr-un sol argilos în combinație cu apa din pânza freatică. Gazele împing spre suprafață apa amestecată cu argilă. Nămolul format de acestea iese la suprafață și, în acele locuri, se usucă în contact cu aerul, formând niște structuri conice asemănătoare unor vulcani” (sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vulcan_noroios).

Părăsim zona, ne întoarcem la șoseaua principală, urcăm până la Pătărlagele, unde trecem Buzăul pe partea dreaptă și ne îndreptăm spre Colți (13 kilometri chinători, plini de „cratere”, pe drumul județean Valea Sibiciu-Colți) pentru a vizita Muzeul Chihlimbarului. Nu mică mi-a fost mirarea la vederea muzeului: o casă țărănească cu trei nivele, construită de locuitori în anul 1973. O doamnă din sat ne prezintă unicitatea locului: colecția se distinge în lume prin varietatea de nuanțe și culori (peste 160) și, mai mult decât atât, după ce plouă abundent, sătenii încă descoperă bucățele de chihlimbar, dezvelite de ape.

Ne întoarcem la drumul principal, trecem de localitatea Nehoiu, ajungem la Barajul Sirului și admirăm lacul de acumulare. Este un baraj de pământ (construit din rocă și un miez din argilă) situat pe râul Buzău, în comuna Siriu din județul Buzău, între Masivul Siriu și Masivul Podul Calului. Este rezultatul conlucrării om-natură. Frumusețea tabloului cu greu poate fi descrisă. Totuși, într-un articol al revistei noastre din 1931 (anul VII, nr.4), intitulat **La mănăstirea Ciolanu**, V. Mirescu, elev în clasa a III - a B, prezintă impresii dintr-o excursie prin aceste ținuturi, subliniind: „Valea Buzăului se desfășoară sub noi. Ochii noștri pot privi până în îndepărtatele culmi ale măreților Carpați. (...) Splendida panoramă e segmentată de șerpuirea argintului râu - Buzău - în două părți. (...)”.

Nu e ciudat? Pare că așa a fost scris: ca, după aproape optzeci de ani, să reluăm traseul colegilor din 1931, completându-l cu vizitarea unor obiective turistice inexistente atunci: barajul, muzeul... Complementaritatea spațio-temporală a excursiei noastre vădește că negurile timpului

nu sufocă spiritul viu, că nu există coincidențe, ci doar destin.:)

Facem un mic popas în dreptul Monumentului Soldaților, unde ne bucurăm de curățenia aerului și de peisajul decupat parcă dintr-o pictură realizată după descrierile din paginile lui Alexandru Vlahuță; ținem DN10 până la Prejmer, unde vizităm Biserica Cetate.

Un soare aproape de asfințit își trimite oblic raze arămii printre coloanele de piatră ale bisericii. Amestecul ireal de umbră și lumină, zgomotul pașilor unei femei rătăcite lunecând spre partea întunecată, unde o ușă despărțea înăuntru de restul lumii- acestea par a fi singurele semne de viață. Tăcerea e spartă de o voce (nu am reușit să văd cine era) care anunță că biserica e închisă, dar că putem intra câteva momente să o vizităm. Ceea ce și facem. După câteva minute, în urma noastră se închide, tăcut, poarta neagră, pecetluind parcă hotarul dintre ce-i acolo și... lume.

Cu un soi de neliniște a deșertăciunii în zona stomacului, urc scările autocarului. Pornim mai departe, ocolind Brașovul prin nord și, într-un final, ajungem la destinație: localitatea Bran. Urmează cele obișnuite pentru o excursie: cazarea, despachetarea, cina, distracția (care a fost una de... neuitat-pentru unii!).

A doua zi, după micul dejun, pornim iar la drum. De data aceasta, ținta se află ascunsă printre măruntaiele pământului: peștera Valea Cetații. Poteca de la autocar

până la grotă șerpuieste prin pădure, într-o pantă urcătoare lină.

Peștera... O minunată alcătuire de formațiuni pietroase, alternând deschiderile ample cu porțiuni înguste și scunde, iluminată inteligent pentru a-i spori frumusețea. Momentul de maximă tensiune a fost acela în care ghidul a anunțat că, pentru câteva secunde, toate luminile se vor stinge. Preț de câteva clipe nu mai știai pe ce lume de afli, cu atât mai mult cu cât zgomotele turiștilor amuțiseră. „Peștera Valea Cetații a fost deschisă pentru prima dată în 1949, când o explozie hidraulică a îndepărtat umplutura care o astupa și producând o imensă viitură pe valea Fundata, bolovanii antrenați de aceasta putând fi și acum văzuți în lungul văii. În 1954, un grup de tineri din Râșnov a reușit să pătrundă în peșteră prin această deschidere.” (sursa: <http://www.peștera-valeacetatii.ro/ro/scurt-istoric/>).

Drumul spre casă nu a mai urmat cursul Buzăului, ci al Prahovei. Inutil să mai spun că, o bucată bună de vreme, am stat într-un șir de mașini ce se întindea pe kilometri întregi... prilej numai bun de a admira, pe-ndelete, *România pitorească*...

În această excursie au participat 48 de elevi din clasele a IX-a A, a IX-a E, a IX-a D și a X-a F. Înainte să ajungem în fața liceului, punctul final al itinerariului nostru, s-a auzit o voce cântând ceva și, în câteva secunde, în tot autocarul nu se auzea decât: *Altădată/ și-altădată/ O s-o facem și mai și mai lată...*

O VIZITĂ LA MUZEU

Text: Irina Vișoiu, clasa a IX-a H

Foto: Raluca Tăutu

„Ce e cultura? Ridicarea bunului la valoare.” - Constantin Noica

Este o zi aparent monotonă și ploioasă din luna ianuarie. Din lipsă de activitate, imaginația ne îndrumă să vizităm locuri noi, dar oare ce locuri?

Muzeul Național al Literaturii Române, situat pe Bulevardul Dacia nr. 12, se află la doar câteva minute de Piața Romană și adăpostește o serie largă de exponate, precum: fotografii, cărți, manuscrise, chiar și obiecte personale, ce au aparținut cândva unor cărturari, scriitori sau gazetari de seamă.

Dotat cu tehnologie de ultimă generație, muzeul dispune de înregistrări audio-video ce înlesnesc o eventuală călătorie în timp. Ne putem imagina trecutul, simțind mirosul cărților vechi, al lămpii cu gaz sau mirosul de „odinioară”... Fiecare sală aparține, în parte, unei epoci. Cu o simplă apăsare de buton putem afla curentul literar ce se dezvoltă într-o anumită perioadă și, firește, informațiile necesare privind mișcarea literară.

La început, acesta era o casă oarecare, ce se afla în posesia familiei Kretzulescu, loc unde adesea se organizau petreceri, după care a devenit muzeu la începutul secolului al XX-lea.

Un alt aspect interesant îl constituie faptul că se întâlnesc, din când în când, actori pentru a repeta anumite piese, motivul principal fiind acela că decorul îi ajută foarte mult „să-și intre în rol”.

Ploaia de afară i-a oferit muzeului un aer boem, în concordanță cu cel vetust din interior, fapt pentru care acesta a captat privirile tuturor trecătorilor și a reușit să-i ademenească înăuntru său.

Odată intrat, vizitatorul are șansa

de a cunoaște aspecte interesante din biografia scriitorilor. Spre exemplu, am aflat că pe Mihail Sadoveanu îl preocupau pescuitul și vânătoarea dar, în același timp, juca foarte des șah; sau că Vasile Voiculescu avea ca pasiune medicina; sau că aici se află cea mai veche Biblie din lume, dar și primele volume ale romanului Cireșarii.

Totodată, am avut prilejul să văd diverse documente păstrate securizat în sertare de lemn de trandafir, multe fotografii, îndeosebi alb-negru, corespondență inedită, tablouri, volume de cărți, statuete și multe altele.

Vizita se apropie de sfârșit... Cu pași mărunți, ieșim din sala „Marilor Clasici” și îi mulțumim ghidului. Ploaia și-a reluat țărâitul monoton, vărsând parcă cenușa norilor peste oameni și case, peste inimi și timp...

(Marie Jeanne ou la surprise d'une future fiancée.)

TARDIF

Text: Costin Cace, clasa a X-a H

Place:
-Paris
-Côte d'Ivoire – Hôtel Rencontre

Temps: 20... près de nos jours

Personnages:
Marie Jeanne (brand manager);
Luc Tardif (agent de vente de médicaments – ami de Marie Jeanne depuis une année);
Antoine Voyageur (agent de tourisme – vieille connaissance de Marie Jeanne);
Citan Palmier (réceptionniste – vieille connaissance de Marie Jeanne);
Vendredi Crusoe (hotel manager – vieille connaissance de Marie Jeanne);
Michelle GrandCoeur (fille d'ascenseur à l'Hôtel – cousine de troisième rang de Luc)

Scène I

- l'action se passe dans l'appartement de Luc, au centre de Paris.

Marie Jeanne rentre chez elle, les bras pleins de sacs, elle vient du shopping.

Luc lit quelques revues de voyage sur la Côte d'Ivoire. Une fois la porte ouverte, Marie Jeanne laisse les achats et se jette au cou de Luc.

Marie Jeanne (tout un sourire): Mon petit chou, je vois que tu lis la revue que j'ai oublié ce matin sur la table.

Luc (la serrant fort à sa poitrine): Oui, ma petite biche, j'ai juste fini de lire la page que tu as marquée d'étoiles et de petits cœurs, celle avec la présentation de l'Hôtel Rencontre. J'ai toujours voulu visiter la Côte d'Ivoire, car... (Il a une cousine de troisième rang qui travaille à l'Hôtel)

MJ: Alors, tu me dis que tu as pris le salaire et cette grosse prime et que nous allons en vacances?

Luc: Hmm... Ben, je voulais payer les billets d'ordre ce mois pour ta nouvelle voiture, mais je ferai un autre effort et je les payerai le mois prochain.

MJ: Tu m'as fait une belle surprise. Je voudrais te remercier, mais je me hâte chez le coiffeur et la manucure, et puis je sacrifierai un peu de mon temps pour aller à l'agence de voyage. Seulement dis-moi encore une fois le numéro de ton COMPTE, et puis je me débrouille.

Scène II

MJ arrive à l'agence de voyage « Plaisir partout » au centre de Paris, pour voir les offres de voyage. Heureusement, elle rencontre un vieil ami, Antoine Voyageur, qui s'offre avec grande joie à l'aider.

MJ: Mon bel Antoine, (caressant ses cheveux),
Februarie | **Vlăstarul** 22

comment tu me trouves? Je vois que tu travailles beaucoup chaque fois que je viens te voir.

AV: Tu es aussi belle comme toujours, mon petit écureuil de ville. (En la regardant fixement dans ses yeux.)

MJ: Je vois que tu as gardé le sens de l'humour, petit fou que tu es.

AV: Alors, qu'est-ce que je peux faire pour toi?

MJ: Je veux aller avec mon fiancé dans une petite excursion...

(Antoine commence à rire follement)

AV: Qu'est-ce que tu racontes? Ai-je bien entendu? FIANCÉ!? Mes sincères félicitations, alors... Combien de choses se passent dans une année...

(MJ pause pour quelques secondes.)

MJ (en faisant une petite grimace, et en croisant les bras): Tu es méchant!

AV: Ben... ben... tu as dit deux billets ou quoi?

MJ: Oui, et la destination est...

AV: Connue!

MJ: Comment est-ce que tu as su?

AV: Même si tu as changé depuis notre dernier rendez-vous... il y a des choses qui resteront toujours les mêmes.

MJ: Je suis contente qu'il y ait encore des hommes qui me connaissent vraiment.

AV: On prend un petit café?

MJ: J'en serais ravie, mais je dois aller m'acheter un nouveau maillot de bain.

AV: De ce que je me rappelle... hmm, le rouge te va très bien.

MJ: Merci, tu es gentil comme toujours et tu as aussi une mémoire d'éléphant.

MJ lui donne un chèque signé en échange des billets.

ACȚIUNE DE VOLUNTARIAT A ELEVILOR DIN C.N.S.H.B.

Text: prof. Cristiana Achim (religie)

Și anul acesta, ca și în anii precedenți, mii de pelerini din țară și din străinătate au venit, în perioada 24-30 octombrie 2012, pe Dealul Patriarhiei din Capitală să se închine la moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilor. Cu acest prilej, Sectorul Social-Filantropic al Arhiepiscopiei Bucureștilor a organizat ample activități de voluntariat, în sprijinul pelerinilor.

Sute de voluntari din rândul studenților de la Facultatea de Teologie „Patriarhul Justinian” din București și membrii Asociației Creștinilor Ortodocși din România (ASCOR) au asigurat aprovizionarea cu hrană caldă și cu apă plată a pelerinilor, pe tot parcursul zilei.

În acest an, ca o noutate, Colegiul Național „Spiru Haret”, în colaborare cu sectorul Învățământ și activități cu tineretul

din cadrul Arhiepiscopiei Bucureștilor, a participat la acțiunile de voluntariat. Peste 100 de elevi ai liceului, împreună cu membrii ASCOR, au împărțit ceai cald și cafea pelerinilor, între orele 22:00-08:00.

În felul acesta, elevii Colegiului Național „Spiru Haret” din București s-au pus în slujba semenilor, aducând astfel jertfă și omagiu lui Dumnezeu și Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou și Sfântului Ierarh Nectarie de Eghina, ale cărui moaște au fost aduse anul acesta pe Dealul Patriarhiei.

DI. Constantin Andrei, inspector în cadrul sectorului Învățământ și Activități cu Tineretul al Arhiepiscopiei Bucureștilor, s-a arătat încântat de colaborarea rodnică și frumoasă pe care inspectoratul o are cu Colegiul Național „Spiru Haret”.

ROBIN & THE BACKSTABBERS

Foto: by Saccadic Strokes

Robin and The Backstabbers este o formație românească de muzică pop-rock fondată în 2010, la Harghita. O trupă axată pe pop-rock melodramatic, cu ușoare accente rusești. Trupa a fost înființată de către Andrei „Robin” Proca. Acesta a avut o cădere nervoasă după o dispută sentimentală, refugiindu-se în pădure pentru o perioadă îndelungată, în care a ascultat la căști melodia *Graceland* a lui Paul Simon. După întoarcerea în „civilizație”, a hotărât că are nevoie de o schimbare, așa că a înființat trupa în care este vocalist în prezent. (ro.wikipedia.org)

Membri:

Andrei „Robin” Proca (solist vocal, chitară)
Florin Vasile (chitară, backing vocals)
Vlad Feneșan (bass)
Vladimir Proca (tobe)
Radu Moldovan (tobe)
Andrei Fântână (saxofon)

R.A.: Ce reprezintă pentru tine melodia *Graceland* a lui Paul Simon?

Robin: Este melodia care mi-a salvat mie viața la propriu și reprezintă momentul când totul a luat naștere. Nașterea a tot ce se întâmplă acum. Dacă Paul Simon n-ar fi scris și interpretat acel cântec, noi n-am fi aici acum.

R.A.: Vă considerați niște backstabbers? (n.r.- oameni ce înjunghie pe la spate)

Vladimir Proca: Robin e cel mai backstabber!

R.A.: Cum ati ajuns la ideea acestui nume de formație?

V.P.: Numele a fost dat de verișorul nostru, în urma unor circumstanțe care ne-au făcut să fim atenți pentru tot restul vieții să nu fim backstabberi.

R.A.: Vreun turneu planificat?

Radu Moldovan: Da, o să pornească unul în ianuarie, avem cinci concerte: 23- Craiova, 24- Timișoara, 25- Reșița și 26- Oradea. În final, pe 30, în Fabrica, aici, în oraș.

R.A.: Câteva cuvinte pentru elevii de liceu?

V.P.: Mergi drept pe coridor.

R.M.: Învață bine și du-te la facultate...

Interviu realizat de
Rareș Antemir, clasa a X-a F

ZIUA ABSOLVENTULUI 2012- AMINTIRI

Text: Andrei Dumitrescu, clasa a IX-a E

În anul 2012, sărbătoarea patronului spiritual al liceului nostru, Sfântul Spiridon, a fost dublată de comemorarea centenarului morții lui Spiru Haret (15 februarie 1851 - 17 decembrie 1912), creatorul sistemului modern de învățământ. Acum, mai mult ca în ceilalți ani, Colegiul Național „Spiru Haret” a îmbrăcat straie de sărbătoare.

Dimineața, atât elevii cât și profesorii *Colegiului Național „Spiru Haret”* au înălțat o rugăciune pentru sufletul lui Spiru Haret la oficierea slubei parastasului, fiind depusă apoi o coroană de flori la mormântul său din cimitirul Bellu.

Coordonați de doamna profesoară Angelica Vlaicu, elevii clasei a VI-a au organizat momentul „Variațiuni lirice- pagini de poezie și teatru” (dramatizări, concurs de recitări, imagistică). În aceeași dimineață, s-au făcut remarcați elevii claselor a IX-a C, a X-a A, C, F, G, H, a XI-a D, F și a XII-a C, E, G, în cadrul ședinței festive a cercului de creație *Metamorfoze* (coordonatori: doamnele profesoare Ioana Dumitru, Victorița Mihalcea și domnul profesor Petre Constantinescu). Invitat a fost criticul literar Alex Ștefănescu, care a evidențiat importanța criticii literare în contextul receptării unor opere de-a lungul vremii.

La Sala „Constantin Noica”, corul liceului, sub bagheta doamnei profesoare Mariana Comăniță, a interpretat o serie colinde de Crăciun.

Este de menționat faptul că au fost organizate dezbateri pe diverse teme la catedrele de Științe (fizică, chimie și biologie) și de științe socio-umane. De asemenea, în sala de sport, s-a desfășurat un meci demonstrativ de baschet.

La orele prânzului, elevii claselor a IX-a A, E și a X-a F, B, sub coordonarea doamnei profesor Corina Buzoianu, au organizat un moment literar-artistic (lectură, colaj foto și interpretare vocal-instrumentală-chitară) cu tema *Literatura închisorilor*, invitat fiind scriitorul Marcel Petrișor, care a răspuns întrebărilor elevilor.

A urmat lansarea celei de-a VIII-a ediții noi a revistei *Vlăstarul*. Domnul director Alexandru Constantinescu a sintetizat conținutul acestui număr, felicitând echipa redacțională și, în special, activitatea elevilor Iuliana Neagoie și Irina Ungureanu.

La parterul clădirii vechi, am putut admira lucrările mai multor elevi, atât din liceul nostru, cât și din alte licee și școli, în cadrul vernisajului expoziției *SpirArt*, unde doamna profesor Sanda Amarandei a înmănat premiile celor mai talentați expozanți. De asemenea, atât profesorii cât și elevii *Colegiului Național „Spiru Haret”* au putut sta „La masa discuțiilor” alături de absolvenți, foști profesori ai liceului și mai multe personalități ale actualei societăți românești, precum: scriitorul Marcel Petrișor sau criticul literar Alex Ștefănescu.

După-amiază, am avut ocazia să explorăm cultura Franței și să gustăm din bunătățile franțuzești, în cadrul momentului cultural „La belle de la France”, coordonat de doamnele profesoare Mihaela Zoicaș, Mihaela Milostivu, Raluca Păslaru, Georgeta Mihăilescu, Virginia Udatu și Felicia Ene.

Mai apoi, foști și actuali profesori și elevi spiriști au fost invitați de conducerea liceului la o recepție, invitat fiind și domnul Inspector General Școlar al Municipiului București, Constantin Trăistaru. Spre seară, trupa de teatru a CNSHB, *Alpha*, a prezentat piesa „*The Shape of Things*” de Neil LaBute, în regia doamnei profesoare Angela Turculeț. Au interpretat elevii: Andrei Dumitrescu, Ciprian Băcescu, Ilinca Memelis, Daniela Pascu, Gabriela Negrea, Delia Constanda, Teodora Radu și Adela Dragomir.

Voi încheia amintind că aceste manifestări de Sfântul Spiridon ale spiriștilor constituie o componentă esențială a spiritului *Colegiului Național „Spiru Haret”*. În perioada interbelică, ziarele vremii scriau despre așa numitul *Festival al Liceului „Spiru C. Haret”*, găzduit fie de Teatrul Național, fie de Ateneul Român. Acum, mediatizarea evenimentului a fost realizată de *Radio Romania Cultural*.

Dezolare

Part II

Lacrimi negre se preling pe chipul templului construit de mine și viața se scurge cu repeziciune din el, viața se scurge cu repeziciune din tot iar cea mai aprigă și cea mai încătușată dintre rele scapă: moartea! Și nu pot face nimic, acum eu sunt cel încătușat și ea se uită la mine, mă privește cu dispreț în ochi și un rânjet cadaveric i se alungește pe buzele-i uscate, sfâșiate, într-un interminabil sfârșit, de viermi, furnici, de găze, de toate mortăciunile pământului, din care cuvintele ies ca lăcustele ce i se scurg din zdrențele ce o acoperă: „Nu sunt ascunse de mine oasele tale și sufletul meu le va cunoaște foarte”. Și mă dezmiardă într-o continuă durere și coasa-i lungă și ruginită, murdărită de fiecare suflet căruia dat i-a fost să-l schingiuiască, îmi fură puțin câte puțin din sufletul pe care odinioară-l scăldam în preaplinul de virtuți. Nu mă las și cu glasul abia rostit o fac să se apropie: „Certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat”, dar auzindu-mă începe să-și bată joc de mine, iar rânjetul se transformă într-un răget cavernos și o frică escatologică mă împresoară, mă strânge, abia mă lasă să respir. Își reazimă coasa mâncată de carii de grumazul meu și cu o furie rece mă devorează din priviri. Rânjetul reapare pe buzele scofălcite, de data asta mai larg, lăsând să i se vadă gingiile aidoma pământului, din care dinții ies ca niște râme și limba despicată de culoarea laptelui pe care cu cat o privesc mai intens, cu atât îmi pare că se întrupează într-un diavol. Dar nu mai durează mult, cu mișcări sacadate își lipește gura de urechea mea și-mi șoptește: „Aici tu ești Domnul și ai dat greș. Nimeni n-are să-ți mai dea înapoi puterea pe care ai avut-o; ești slab și tot ce-ți dorești acum e să nu fi avut această putere. Slăbiciunea trebuie să piară și de pieire va avea parte, eu însă... eu am supraviețuit!” Tot ce mai simt e coasa sprijinită de gâtul meu. Plin de ură o smuncește și aud cum mă răcăie tot mai aproape de gâtul meu.

În clipa următoare mă trezesc.

Sunt buimac, lovit în plin de lumină și mă întreb dacă a fost aievea sau numai un vis. Privesc în jur și constat că mă aflu în același loc, întunecarea a coborât de mult sub drum, iar în fața mea, nu la mare depărtare văd clar și fără îndoială acea umbră. Umbra după care am alergat în zadar, scopul absolut e pe cale să se concretizeze. Mă ridic degrabă

și cu pași repezi mă îndrept spre ceea ce sper a fi dezlegarea prezenței mele pe acest drum.

În scurt timp ajung în spatele umbrei și încerc s-o opresc. Îi pun o mână pe umăr și în momentul următor mi se conturează în fața ochilor un biet bătrân, un proletar din vremi de mult apuse a cărui avere o puteai citi în toiagul pe care se sprijinea și pe chipul adânc brăzdat de suferință. Când își întoarse privirea, fizionomia sa mă izbi în plin:

-Ci-ci-n-n-e ești? ce cauți aici? ce vrei de la mine... lasă-mă, trebuie să urmez calea, ce vrei de la mine?

-Vreau să știu unde mă aflu, dacă duce undeva drumul ăsta sau măcar dacă putem merge împreună din moment ce amândoi suntem prinși într-un cerc fără ieșire.

-N-n-n-u, nebune, cum de-ți trece asta prin minte!? Drumul, drumul ăsta n-are să-ți-l afle nimeni în veci, căci acesta este drumul cel dintâi, drumul Lui, liniștea frumoasă; n-ai cum să-l împarți, tu singur trebuie să-l afli!

-Nu-nțeleg...

-Cum ai putea, nevrednice, când nici pe tine însuși nu te cunoști, du-te de vezi-ți sufletul și mai apoi primește-l!

-Și cum aș putea să fac asta? Dar nu mă mai ia în seamă și se depărtează, iar eu sunt prea confuz să-l pot opri. Îl privesc cum umblă cu pași mărunți și stau așa câtva timp fără să fac nimic; doar stau și privesc drumul, îl privesc pe bătrân. Până să mă dezmeticesc acesta abia că se mai zărește.

Nu vreau să rămân din nou singur și încep ca odinioară să alerg după el, să-i aflu tâlcul vorbelor căci trebuie să știu, trebuie să cunosc. Și iată-mă ajuns aproape de el, aproape să-l ating, să-i simt existența pentru a doua oară, dar nu-mi este dat să-l pot opri. Drumul se cascadează sub mine și neputincios asist la prăbușirea mea în întuneric, iar un horcăit se aude din gâtlesul bătrânului, un râset fioros al unui emerit care știe ce are să vină și eu cad în continuare dorindu-mi mai mult ca niciodată să aflu ce se petrece. Nu mă gândesc la hăul de sub mine, tot ce-mi doresc e să aflu ce se petrece...

Text: Răzvan Avădanei, clasa a XII-a D

CONCURSUL NAȚIONAL „L.M.PANAITOPOL” LA A CINCEA EDIȚIE (24.11.2012)

Text: prof. Alexandru Constantinescu,
în numele Catedrei de matematică a CNSHB

Pe data de 24 noiembrie 2012, a avut loc a cincea ediție a concursului de matematică „L.M. Panaitopol”, organizat de Colegiul Național „Spiru Haret” din București, prin director Alexandru Constantinescu, cu sprijinul Societății de Științe Matematice din România (S.S.M.R.), al Academiei Române, al *Inspectoratului Școlar al Municipiului București*, prin implicarea domnilor: Constantin Trăistaru (Inspector General), Liliana Maria Toderiuc (Inspector General Adjunct), Gabriel Vrînceanu și Ovidiu Șontea (Inspectori de Specialitate). Spațiul de cazare a fost asigurat de Liceul Teoretic „Nichita Stănescu”, prin domnul director Ion Frujină.

Inițiativa organizării acestui concurs mi-a aparținut, motivațiile obiective fiind următoarele: lipsa unui concurs interjudețean la nivel liceal în București, interesul manifestat de S.S.M.R. (filiala București) și de I.M.A.R. (Institutul de Matematică al Academiei Române) pentru testarea lotului olimpic dar și recunoștința, prin locația aleasă (Colegiul Național „Spiru Haret”, București), față de cel ce a fost supranumit „creatorul școlii moderne românești”. Au existat, de asemenea, și motivații subiective: „dosarul de cadre” al subsemnatului (în calitate de fost redactor la *Gazeta matematică* și de fost asistent al celui pe care metaforic l-aș numi „Lordul Problemisticii” românești din ultimele cinci decenii: Laurențiu Panaitopol) dar și întâlnirile de lucru ale „grupului meta-matematic de sâmbătă” (profesorii din acest grup s-au implicat necondiționat, contribuind organizatoric și științific).

Astfel, prima ediție a acestui concurs a avut loc în luna noiembrie a anului 2008 și a vizat două secțiuni: concursul interjudețean și testarea

lotului olimpic. Organizatorii au fost: catedra de matematică a C.N.S.H.B., filiala din București a S.S.M.R., I.M.A.R. și I.S.M.B. (prin domnul Inspector Școlar General, Cristian Alexandrescu, și domnul Inspector de specialitate, Gabriel Vrînceanu).

Un aspect important îl constituie faptul că este unul dintre puținele concursuri naționale în cadrul cărora nu se percepe taxă de participare. Ediția de anul acesta a reunit 423 de participanți, provenind din școli și licee ale municipiului

București și din 13 județe ale țării, după cum urmează: Constanța (Liceul Teoretic „Ovidius”, Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” și, din localitatea Medgidia, Școala „Lucian Grigorescu”), Giurgiu (C.N. „Ion Maiorescu”), Ialomița (localitatea Urziceni- Școala nr.2), Iași (C.N. „Costache Negruzzi”), Ilfov (loc.Bragadiru- Șc.Pro Ingenio), Maramureș (loc. Baia Mare - Colegiul Național „Gheorghe Șincai”), Mureș (loc. Târgu Mureș- C.N. „Unirea”, Școala Gimnazială „Dacia”, Șc. Gimnazială „T. Vladimirescu”; loc. Reghin- Liceul Tehnologic „Petru Maior”), Neamț (loc. Pașcani- C.N. „Mihail Sadoveanu”), Oradea (C.N. „Emanuil Gojdu”), Prahova (loc. Ploiești- C.N. „Al.I. Cuza”, C.N.„I.L. Caragiale”, C.N. „Mihai Viteazul”; loc. Câmpina- Școala Centrală), Târgoviște (C.N.„Ienăchiță Văcărescu”, C.N. „Constantin Carabella”, Șc. „Mihai Viteazul”), Teleorman (loc. Alexandria- Șc. Gimnazială „Mihai Viteazul”; loc. Roșiorii de Vede- Șc. Gimnazială „Mihai Eminescu”), Tulcea (Colegiul Dobrogean „Spiru Haret”). Au fost implicați 60 de profesori în supravegherea elevilor și în evaluarea lucrărilor. O situație a participanților și a câștigătorilor de anul acesta e evidențiată în tabelul următor:

CLASĂ/ SECȚIUNEA	NUMĂRUL PARTICIPANȚILOR	ELEVII CARE AU CÂȘTIGAT PREMIUL PANAITOPOL
a VI-a	131	Cuturela Lenca, Timofte Alexandra (C.N.I.,„TudorVianu”)
a VII-a	83	Bonciocat Cristian (C.N.I.,„TudorVianu”)
a VIII-a	72	Mihalcu Alexandru, Stienescu Paul Ioan (Școala nr. 97)
a IX-a	46	Panaitecu Liess Michelin (C.N.„Gheorghe Șincai”)
a X-a	40	Șerban Ștefana (Liceul Teoretic „Petru Maior”, Reghin)
a XI-a	18	Jianu David (C.N.„Mihai Viteazul”, Ploiești)
a XII-a	9	Stegăroiu Petre (CN. „Mihai Viteazul”, Ploiești)
a XII-a	24	Cerrahoglu Omer (C.N. „Gheorghe Șincai”, Baia-Mare)
TOTAL PATICIPANȚI:	423	

Concursul este individual și se adresează elevilor din clasele VII-XII; o probă specială are în vedere selectarea echipei reprezentative a României pentru Olimpiada Internațională de Matematică (OIM). Din cele patru probleme propuse spre rezolvare, una este selectată, în general, din *Gazeta matematică*, autorul fiind Laurențiu Panaitopol, profesor universitar doctor, unul dintre cei mai fervenți susținători ai revistei menționate, care a avut o slăbiciune deosebită pentru matematica elementară din liceu și gimnaziu. O scurtă incursiune în biografia sa evidențiază că pasiunea pentru matematică s-a manifestat de la vârste fragede: colaborează constant, ca licean, la *Gazeta matematică*, iar în anul 1956 obține Premiul I la Olimpiada Națională de Matematică. Student al Facultății de Matematică și Fizică (Universitatea București), obține premii universitare, însă va întrerupe, forțat, cursurile timp de trei ani, când este exmatriculat pentru „probleme de dosar” (în urma unor acuzații absurde) și trimis să lucreze în uzină la „Timpuri noi”.

Obține licența în 1964 iar în anul 1970 devine asistent la Facultatea de Pedagogie-Psihologie și apoi la cea de Matematică a Universității București, unde susține cursuri de Teoria numerelor și Metodică. În plus, este un problemist de excepție, publicând atât în *Gazeta matematică* cât și în alte publicații de profil; problemele sale, adevărate „bijuterii matematice”², au fost propuse la serioase concursuri naționale și

din străinătate, sprijinind elevii cu reale calități de performanță în matematică. Nu în ultimul rând, se evidențiază prin publicarea a peste 45 de lucrări metodico-științifice în *Gazeta matematică*, dar și a 75 de lucrări științifice (dintre care 35 - în reviste de prestigiu din străinătate).

Ne bucurăm că și ediția de anul acesta a Concursului Național „L.M. Panaitopol” s-a desfășurat în bune condiții și ne exprimăm convingerea că, în anii următori, numărul participanților va fi într-o continuă creștere.

Foto: www.ssmr.ro/ Diac Florin, Trifu Mircea,

BIBLIOGRAFIE:

Chiteș Costel- **Școala matematică românească de-a lungul timpului** (București, Editura Oscar Print, 2010)Sursa: www.wikipedia.ro

SĂ ÎNVĂȚĂM CHIMIE PRIN JOC!

Text: prof. Valerica Lupu și
George Octavian Lupu, clasa a XI-a A

Căutați cuvintele din listă în grila de mai jos. Cuvintele sunt scrise în toate direcțiile: pe orizontal, pe vertical și pe diagonală, de la dreapta la stânga și invers. O literă poate face parte din mai multe cuvinte. Cu literele rămase după epuizarea listei veți putea obține denumirea compușilor organici care prin policondensare formează proteine.

LISTĂ:

ACID, ALCOOL, APA, ATOM, BAZĂ, BUTAN, CARBURĂ, CATENA, COCLI, COMBUSTIE, ELECTROD, ELECTROLIZĂ, ENTALPIE, ETAN, EXOTERM, GRADE, HIDROGEN, IOD, ION, LEGE, METAL, MOL, NEMETAL, OXIDARE, POTENȚIAL, PROPAN, RĂȘINĂ, SARE.

GRILĂ:

E	N	T	A	L	P	I	E	Z	A	B
T	L	E	G	E	C	A	T	E	N	A
A	N	E	G	O	R	D	I	H	G	Z
N	A	I	C	C	A	R	B	U	R	A
C	C	P	O	T	E	N	T	I	A	L
O	I	M	O	L	R	C	D	M	D	L
M	D	E	N	A	P	O	R	P	E	O
B	U	T	A	N	R	C	L	C	X	O
U	I	A	I	T	I	L	M	I	N	C
S	O	L	C	O	A	I	D	O	Z	L
T	N	E	M	E	T	A	L	D	T	A
I	L	A	P	A	R	A	S	I	N	A
E	X	O	T	E	R	M	S	A	R	E

LIBERTATEA CONȘTIINȚEI: BOLOGA ȘI RASKOLNIKOV

Text: Alexandru Ștefănescu, clasa a X-a F

În anul 1924, Mircea Eliade afirma: „Nimeni n-a publicat în vreo revistă un studiu explicativ asupra celui mai bun roman românesc- **Pădurea spânzuraților**. (...) Treceam printr-o criză a criticii; oare lenea intelectuală o pricinuieste?” (**Vlăstarul**, anul II, nr.4, 1924, articolul **Critica contimporană**)

Firește, de atunci și până în prezent, romanul lui Rebreanu s-a bucurat de numeroase aprecieri din partea criticii literare. Deși a apărut în anul 1922 și tratează o temă oarecum lipsită de interes pentru liceeni - războiul, lectura lui scoate la iveală o construcție epică extraordinară, un doric romanesc aparte, în care sistemul anticipațiilor nu face altceva decât să sporească tensiunea epică.

Pădurea spânzuraților este un roman de analiză psihologică, cu substrat autobiografic: vestea morții fratelui său, Emil, ofițer artilerist în armata austriacă, executat prin spânzurare, în 1917, pentru încercarea de a dezerta și de a trece la români. Autorul însuși mărturisește însă că: *Apostol Bologa n-are mai nimic din fratele meu. Cel mult câteva trăsături exterioare și poate unele momente de exaltare. (...) În Apostol, am vrut să sintetizez prototipul propriei mele generații. Șovăirile lui sunt șovăirile noastre, ale tuturor...*

Este absolut impresionant cum Liviu Rebreanu reușește să redea atât de bine viața lăuntrică a personajului. O contradicție puternică între datorie și iubirea față de țara sa îl macină, asemănându-se cu personajul dostoevskian, Raskolnikov.

Chiar dacă autorul rus nu pune accentul pe aceleași probleme de ordin moral, cele două personaje trăiesc cu aceeași intensitate experiențele existențiale. Ambii găsesc iubirea adevărată ce le insufflă curajul necesar vindecării sufletești, ambii filtrează datele realității într-un sens superior, având o viziune filozofică asupra vieții și traversează chinuitoare crize de conștiință. Complexul acut al culpabilității trăit de erou constituie, ca și în cazul lui Raskolnikov, punctul de pornire al tribulațiilor interioare.

Apostol fuge pentru a-și salva conștiința; Raskolnikov nu va fugi, așa cum remarcă Nicolae Manolescu în lucrarea **Metamorfozele romanului**, pentru că nu are unde: „Înțelegi dumneata ce înseamnă să n-ai unde te duce?” (il întreabă Marmeladov încă de la prima lor întâlnire, la începutul romanului **Crimă și pedeapsă**). Apostol asistă la uciderea cehului Svoboda, convins că este de datoria lui să verifice tăria funiei. Raskolnikov ucide pentru a-și dovedi că este liber. Așadar, răul este, în cadrul ambilor eroi, înlăuntrul lor, nu în afară.

„Personajele se învârtesc parcă într-un cerc vicios, prizonieri fără scăpare ai lumii ostile, dar în care sunt nevoiți să trăiască până la capăt” (N. Manolescu).²

1. Rebreanu, Liviu - **Amalgam** (București, Editura Socec, 1943, p.252-257)

2. Manolescu, Nicolae- **Metamorfozele romanului** (Iași, Editura Polirom, 1999, p.227)

DE VORBĂ CU DOMNUL ADRIAN PASCU

Interviu realizat de Andrei Dumitrescu
(clasa a IX-a E)

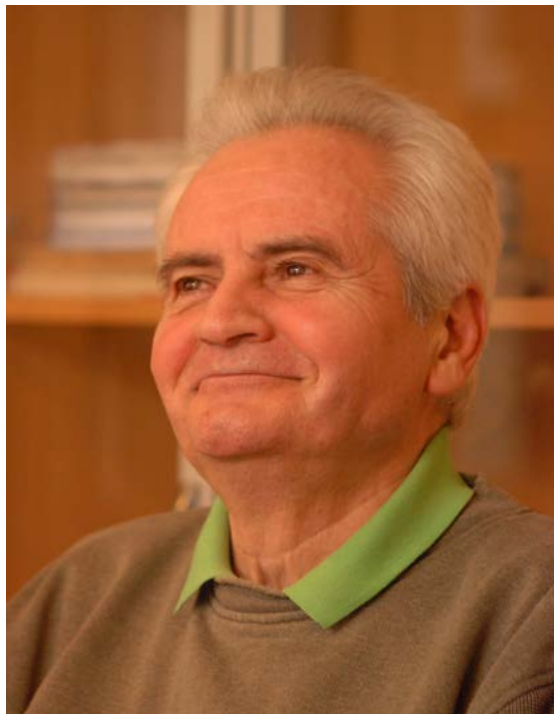
Foto: prof. Corina Buzoianu

Adrian Pascu a activat ca profesor de istorie, iar mai târziu ca director al Colegiului Național „Spiru Haret”, din 1993 până în 2006. De-a lungul mandatului, s-a remarcat ca un bun administrator, reînviind revista *Vlăstarul* și contribuind la ridicarea liceului la rang de colegiu național. Deși pensionat, Adrian Pascu rămâne o prezență vie, o punte între două epoci ale Colegiului Național „Spiru Haret”.

Andrei Dumitrescu: Cu ce impresii ați rămas din primii ani ai carierei dumneavoastră din Colegiul Național „Spiru Haret”?

Adrian Pascu: Exact în anul acesta se împlinesc trei decenii și jumătate de când am devenit titularul acestui liceu. Întrucât eram director și la altă instituție, trebuia să obțin detașările de rigoare și, până la sosirea actului oficial, trei ani școlari, din 1978 până în 1982, i-am început aici. În primul an, în primele 15 zile, până am obținut detașarea, am reușit să fac și un mic cabinet de istorie. „Spiru Haret” era un liceu industrial dar, chiar și așa, era cel mai bun dintre liceele industriale din București. Am întâlnit aici câțiva oameni care activaseră și în liceul teoretic. M-aș gândi la doamna Sasu, o profesoară de matematică extraordinară. La început nu m-a privit cu ochi buni pentru că nu știa dacă am de gând să vin să-mi iau postul în primire dar, cum atunci încadrările se făceau la două săptămâni, dumneaei a avut tăria să ceară să predau la clasa dânzei. Eu am început să cam tremur, pentru că nu știam care este atmosfera la o școală din centrul Bucureștiului, cu toate că despre Spiru Haret scrisesem și o lucrare... mă gândeam mereu dacă pot face față la nivelul cerut.

O altă figură remarcabilă era doamna Șerbănescu, o profesoară de chimie care înnobila

liceul prin ceea ce făcuse înainte. Am cunoscut-o când ne trimitea în practică la cartofi și eu, fiind ceva mai tânăr, i-am rugat pe colegi să nu o ținem în praf pe doamna Șerbănescu și să-i facem noi norma... și de supraveghere a clasei și de tot ce mai trebuia. Cu aceasta am câștigat două puncte de sprijin, al treilea fiind un fizician: Valentin Mitoi, un om de excepție. Era unul dintre cei mai buni profesori ai liceului, reușea să rezolve în pauze probleme pentru colegii de la electromecanică, de la electronică, de la mecanică... După ce ne-am apropiat, am aflat că avea și doi băieți minunați, pasionați de istorie, dar din păcate unul s-a prăpădit... Aceștia au fost oamenii care mi-au rămas la suflet, atunci, la început. După trei ani am venit la catedră.

Nu am bănuț că într-un liceu industrial puteau fi elevi de excepție, mulți dintre ei aveau părinți sau bunici care absolviseră „Spiru Haret”, chiar dacă nu a purtat mereu acest nume. Și atunci exista acest criteriu al performanței. Eu am pregătit câțiva elevi pentru olimpiade. Aveam, la o clasă de electroniști pentru automatizări, un fiu de subofițer în armată care venea în teniși și iarna. În 1982 l-am pregătit pentru olimpiadă, dându-i niște cărți de-ale mele pentru a suplini lipsa de ore suficiente. În clasa a IX-a a luat un premiu la faza națională și un

premiu al Universității Babeș Bolyiai. A venit de acolo cu un geamantan de cărți. A luat premii și în 1983 și în 1984, dar în clasa a douăsprezecea nu a mai participat deoarece a dorit să dea admitere la Drept unde nu se cerea istoria, ci filosofia. În anul următor am mai avut un elev foarte bun care a luat premiu I pe țară la o sesiune științifică, cu un arbore genealogic al unuui soldat rănit în 1877, pe câmpul de la Plevna. Pe urmă a mai fost un matematician, Vladimir Mareș, care a luat la olimpiadă premiul II pe țară și a participat și la sesiuni de comunicări cu teme ce nu țineau de ceaușism, de comunism... Până în 1989 aveam deja cinci premii pe țară și cred că asta a fost temelia prestigiului meu de profesor.

A.D.: După 1990, ați reînviat tradiția publicării revistei *Vlăstarul*. Ce ne puteți povesti despre aceasta?

A.P.: Din păcate, *Vlăstarul* nu mai apăruse. Prima serie a fost din 1923 până în 1942, o serie formidabilă. Dar, în perioada în care era directoare Aurelia Teodorescu, o doamnă profesoară de română, Georgeta Atanasiu, a început să scoată a doua serie a revistei între 1968 și 1972 în care erau și lucruri foarte frumoase, au apărut și profesorii în prim plan, dar nu era o rubrică cu probleme originale de matematică, o rubrică științifică. În 1981 și în 1985, au mai apărut niște numere din revistă. În 1988 am vrut să facem o ediție jubiliară în care încercam să schimbăm stilul, dar nu ne-au dat aprobarea să o publicăm. Într-unul dintre aceste numere apare și un autograf al lui Constantin Noica.

Imediat după revoluție nu aveam bani, dar am reușit să scoatem sub formă de ziar un număr, în ianuarie, dedicat lui Eminescu, iar în numărul din februarie am revenit cu manuscrise din 1988. Apoi a urmat un număr sub formă de revistă, dedicat lui Mircea Eliade. Dar, din 1990, am început să mergem colaborând cu „Arta grafică” la început. Nu s-au putut face tot atâtea numere ca în prima serie fiind, mulți ani, câte un număr pe an școlar. Un număr deosebit a fost în 1992, când am reușit în decembrie să organizăm și noi o întâlnire între elevii celebri. Din 1991 am schimbat *Ziua Absolventului*, readucând-o la Sfântul Spiridon, pe 12 decembrie, pentru că din 1948 nu au mai permis ca aceasta să fie pe 12... cred că s-au gândit ce să taie: 1 sau 2?... și au tăiat 1, așa că foarte mult timp s-a serbat pe 2 decembrie.

În 1993- 1994 am făcut o sută și ceva de pagini, un număr aniversar și pentru școală și pentru *Vlăstarul*, împlinindu-se 70 de ani de la apariție. Deși am fost supervizați, cred că am făcut o acțiune interesantă unde am avut nu numai mesaje de la „exponentul democrației originale” ci, dimpotrivă, am avut mulți purtători de cuvânt ai generațiilor anterioare, cap de listă fiind un absolvent din 1926, descendent al lui Sextil Pușcariu. După numere simple în 1995 și 1996, anul de glorie a fost 1997. Numărul 12 a fost dedicat lui Constantin Noica: *Noica la „Spiru Haret”*, *Noica la Vlăstarul* etc. În 2005 am făcut în format electronic un număr dedicat lui Paleologu și în 2007 am încheiat seria a V-a cu Octavian Paler.

A.D.: În viața de licean apar uneori tensiuni între elevi și profesori. Vi s-a întâmplat să trăiți astfel de momente?

A.P.: Da, e firesc să apară. Contradicțiile dintre generații nu vor înceta, după cum susțin și sociologii. Eu am avut nefericirea să învăț cu taică-meu și să sufăr de la el pentru că, în clasa în care am început eu studiile, nu începea bătaia decât cu copilul directorului. Și aici am mai avut conflicte, dar le-am depășit. Aș zice că sunt de neevitat. Eu îi speriam mai mult cu vocea, unii îmi ziceau Baiazid. Dintr-o carte a lui Liiceanu am citit o întâmplare care mi-a întărit convingerea că orice ceartă se poate încheia printr-o relație amicală. Dar, în general, ca și domnul Constantinescu, am fost de partea elevilor.

A.D.: Ce părere aveți despre biblioteca în stil clasic de astăzi? Credeți că va supraviețui tabletelor, cărților în format electronic?

A.P.: Acum trebuie să spun clar: când ai un fond de carte de excepție ce trebuie protejat, totul trebuie pus pe suport electronic. Sunt biblioteci naționale, regionale care într-adevăr sunt numai pe suport electronic. Pragmatic vorbind, biblioteca trebuie să fie modernizată, aspectul acesta de suport electronic este necesar. Dar, ca valoare culturală, ar trebui găsită o soluție de a expune cărțile vechi, căci până la urmă și continuitatea editorială slujește marea cultură.

A.D.: Ce mesaj transmiteți actualilor elevi ai liceului?

A.P.: Să fie sănătoși și să învețe!

Despre fotografie

Text: prof. Corina Buzoianu și Dragoș Voicu, clasa a XI-a E

Foto: Corina Buzoianu, Dragoș Voicu

Expunerea face parte din trioul de bază al fotografiei, alături de diafragmă și de ISO. Se definește prin timpul în care intră lumina în senzorul digital. Expunerea corectă este aceea ce slujește scopului dorit de fotograf. În funcție de punctul de măsurare al luminii, fotografia va arăta diferit. Valorile expunerii sunt de la 1/8000 secunde la 30 secunde. Cu cât timpul de expunere este mai mare, cu atât fotografia este mai luminoasă.

Dacă timpul de obturare nu ajută la obținerea unei fotografii clare, încercăm să fotografiem subiectul în mișcare din depărtare. Cu cât expunem un subiect în mișcare? Distanța depinde de viteză și de timp, adică:

$$D = V \times T$$

Cu cât distanța e mai mare, cu atât timpul de expunere va fi mai mare.

Când fotografiem, în timpul expunerii putem schimba iluminatul sau poziția subiectului (expunere repetată). Încercați următorul experiment: alegeți un subiect, în cameră să fie mai întunecat. Fixați un timp de expunere mai mare și, cât timp obiectul stă

nemișcat, treceți cu o lanternă aprinsă de-a lungul subiectului. Efectul va fi o fotografie cu un joc lumină-umbră interesant.

Există două sisteme de măsurare a expunerii:

- 1. măsurarea luminii incidente;**
- 2. măsurarea luminii reflectate.**

Dacă subiectul e luminat, închidem cu o treaptă sau cu două timpul de expunere; dacă e întunecat, deschidem diafragma. Atenție și la programul pe care îl alegeți: P (dacă lumina e puțină, alegem diafragmă deschis și timp lung de expunere- v. imaginile de mai jos); A (păstrează diafragma setată de mine, dar scade timpul de expunere); S (pentru subiecte în mișcare- dacă e multă lumină, închidem diafragma, păstrând timpul de expunere setat; se numește prioritate de timp/obturator).

Felicitări elevului Dragoș Voicu pentru obținerea Premiului II în cadrul concursului *SpirArt* (decembrie 2012)- v. imaginea de mai jos.

În numărul următor: interviu cu Andreea Retinschi; analiza unor imagini realizate în cadrul *Cercului de fotografie de duminică*.

„VLĂSTARI“ MERITUOȘI

(lista elevilor care s-au implicat în diverse activități, contribuind la formarea unei imagini active a CNSHB în comunitatea locală, va continua în numerele următoare)

NUME ȘI PRENUME	CLASA	ACTIVITATEA	ORGANIZATOR
Augustin Fernanda+ Locul I (literatură) Neagu Andreea (Locul I, desen) Boșneag Alberto (Locul III, desen)	a IX-a C	Expoziția de Artă Internațională „Vasile Pogor”, Iași (2012)	Facultatea de Artă, Iași
Echipa de volei feminin a CNSHB		Locul II la campionatul între licee, februarie 2012	
Dumitrescu Mădălina, Maria Vasilescu, Vlad Preda și Eduard Munteanu	a X-a B	Locul III - Concursul Național de Șah, 2012 Locul I la Concursul Demolay, București	
Nedelcu Sabina Dragos Voicu Mihaiescu Carla	a X-a H a XI-a E a XII-a G	Concursul SpirArt	CNSHB, F64
Elevi din clasele	10E, 10G, 10H, 11E	Proiectul de caritate „Dăruind vei câștiga”	CNSHB în parteneriat cu Asociația „Sfântul Stelian”
Botezatu Minela Buturugă Denisa Gheorghe Mădălina Iftimi Miruna Manolescu Raluca Milcioiu Denisa Popa Maria	a XI-a F	Expoziția de artă și de materiale reciclabile Voluntariat -orfelinatele Cireșarii, Sfânta Maria și cel pentru copii cu dezabilități	ONG Parlamentul Local al Tinerilor, sector2 (PLTS2)
Codrescu Matei Mihalcea Athena Popa Victor Preda Vladimir Rădulescu Alesia	a IX-a A, a IX-a E	Locul II în cadrul unei campanii publice de informare cu privire la ursul brun ce a presupus realizarea unei reclame	Ambasada americană
Livadariu Francesca Rădulescu Alesia Dumitrescu Andrei Velicu Andreea Cucu Radu Anghel Teodora Antemir Rareș Axinte Roxana Bădoi Bianca Gheța Teodora	a IX-a E a X-a B a X-a F	Proiectul Biblioteca CNSHB	CNSHB

VLASTARUL

*** REVISTA LICEULUI „SPIRU HARET” ***

A PARE BILUNĂR :: ABONAMENTUL 80 LEI PE UN AN

BALAST IN ȘCOALA SECUNDARA

În timpul din urmă s'a stârnit, luând uneori chiar caracterul de boală contagioasă, o adevărată furtună împotriva legii școlare, care ne călăuzește pașii de un sfert de veac.

Firește, legile, nici cele mai adânc meditate, nu pot îmbrățișa secole întregi. Evenimente neprevăzute vin de clatină adesea temelii ce se credeau nepieritoare; așa, războiul mondial a răsturnat mentalitatea antebelică, căutând să așeze alte baze societății ce-a rezultat din frământarea cea mare a lumii.

Și fiindcă nici noi nu ne putem abate din fața curențelor reformatoare — de n'ar fi așa, ce ar zice Europa? — urmă să dărâmăm și noi idolii, la cari ne-am închinat, ca niște prea naivi, vreme prea îndelungată.

Și-atunci, un mare defect al legii: *suprîncărcarea programelor analitice*, mai ales la învățământul secundar. Lacuna aceasta, — datorită amestecului unor profesori universitari, cari aveau să alcătuiască programe, pe care nu le aplicaseră niciodată, ca să se convingă de ceace poate și de ceace refuză să primească o minte de copil, la anumită etate, — este deobște recunoscută și nu este necesitate de o nouă și erudită argumentare.

La acest neajuns se adaugă un alt fapt nu mai puțin agravant: *manualul didactic*, cartea ce o punem în mână școlarului. A ajuns aproape un axiom, că autorul unei cărți didactice se socotește obligat să mai adauge, dela el, anumite cunoștințe, peste cele scrise de programul analitic sau să dea o prea mare dezvoltare unor chestiuni de secundară

importanță. Are autorul convingerea, că lucrând altfel comisiunea pentru cercetarea manualului îl va respinge sau că prestigiul său de autor suferă scădere, de se va ține strict de principiul *non multa, sed multum*?

Că manualul didactic aduce la rându-i, o nouă și gravă supraîncărcare, se poate convinge oricine deschide o carte de școală. Un profesor de geografie (a murit, săracul, — unii ar zice, prostul — în mizerie lucie, într'un spital din provincie) a avut curiozitatea — pe atunci, profesorii nu erau copleșiți de grija zilei de mâine, mai aveau și vreme de gândit — de a face o minuțioasă socoteală (nu cumva studiul acesta se va fi găsit în arhiva liceului din Turnu-Severin?) a tuturor expresiunilor noi, pe care un copil este obligat să le memorizeze într'o clasă, deci într'un singur an. Știți la ce rezultat a ajuns răposatul profesor V. V. Chiriac? La fantastica sumă de peste 4000; rog citiți: *patru mii* de cuvinte necunoscute, cari urmă să fie inculcate, de cele mai multe ori pe de rost și fără nici o legătură între obiect și vorbă, în mintea fragedă a copilului.

Dar nu s'a terminat calvarul copiilor: mai e un factor, factorul principal, *profesorul*, care, mai ales când este la începutul carierei, se silește să se arate, că știe mai mult decât programul analitic, că erudiția sa întrece pe a autorului de manual didactic și că reputația sa stă în raport direct cu savantlăcul, cu care se infățișează înaintea școlarilor.

Nu cumva unii copii vor fi având norocul de a-și mai îmbogăți dicționarul tehnic prin intermediul părinților, cari le-ar pretinde, la rându-le, să sperie pe profesori, cu ajutorul altor termeni?

Când acesta e adevărul, oricât de crud ar fi, nu-i așa că el trebuie spus fără înconjur? Și dacă este atât de periculos elevilor, acest supra-balast, nu e vremea să ne gândim să lecuim, măcar în parte, boala ce istovește vloga tinerețului fără vr'un folos real?

Acestea le vom discuta altă-dată.

ST. V. NANUL

Profesor la liceul „Sp. C. Haret”, București

Nota redacției: Ne-am propus ca, în revista *Vlăstarul*, să reproducem un articol din seriile vechi (1924-1934). Este un mod de a ne exprima recunoștința față de înaintași.

Pauză de lectură

PROGRAMUL UNEI FAMILII DE URȘI POLARI

Urșii polari sunt considerați animale foarte inteligente deoarece au un program de activități și treburi zilnice care presupune implicarea tuturor. Există sarcini clare pentru fiecare membru al familiei în ziua respectivă.

LUNI

Mama-urs merge cu bebe-ursuleții la Ice Mall pentru a le cumpăra hăinuțe.

MARȚI

Bunica-ursulica merge la clubul de cusut cu fulgi și are grijă de bebe-ursuleți.

MIERCURI

Fratele-ursuleț (cel mare) merge la școală iar noaptea iese cu prietenii la Cinematograful înghețat, unde rulează numai filme alb-negru (cu toate că toți se holbează la Aurora Boreală).

JOI

Tata-urs se trezește în pijamalele cu Batman (sau, cum se spune pe la ei, Batbear) și, fără să se schimbe, își începe „exercițiile de dimineață”, care constau în ridicarea ziarului...

VINERI

Toată familia stă acasă și se joacă „de-a privitul”... adică toată ziua se uită unul la celălalt fără să clipească; cine pierde, nu primește cina.

SÂMBĂTĂ ȘI DUMINICĂ

Merg la karaoke, cântând vesela melodie „Balada suspinelor”.

Acestea sunt îndeletnicirile săptămânale obișnuite pentru o familie de urși polari.

Text: Teodor Alexandru Dominteanu, clasa a V-a

Gânduri de profesor...

prof. Ioana Dumitru

Sare!

În civilizația postmodernă, titlurile nobiliare au mai mult o valoare simbolică. Demersul individului de a se desăvârși la nivel intelectual și spiritual îi conferă poziția în societate. Făuritorul civilizației postmoderne este ceea ce psihologia numește „self man”. Din această perspectivă, Richard Dawkins poate fi inclus în elita științifică a planetei. Pentru cartea **Ceasornicarul orb** - editura Humanitas, 2009 - R.Dawkins a primit Premiul Societății Regale de Literatură și Premiul Literar al ziarului Los Angeles Times.

Seduția lecturii este generată de intruziunea cu artă a elementului eseistic în discursul științific, cu efect atât în plan ideatic, cât și stilistic. Metafora- simbol „ceasornicarul orb”, profesorul de la Oxford o preia- după cum mărturisește- dintr-un tratat scris de William Paley, teolog din secolul al XVIII-lea, Teologia naturală sau Dovezi ale existenței și atributele Divinității alese din manifestările naturii, publicată în 1802. Această lucrare constituie o expunere a „Argumentului Proiectului” care demonstrează existența lui Dumnezeu.

Paradoxal, Profesorul utilizează simbolul pentru a defini selecția naturală care nu proiectează evoluția și nici nu are în vedere vreun scop.

Urmând modelul lui Ch. Darwin, tema cărții o reprezintă teoria evoluției prin selecția naturală explicată în detaliu pentru cei care dețin cunoștințe minime de biologie. În viziunea Profesorului, evoluția reprezintă soluția la problema „proiectului complex” și singura explicație reală a fenomenelor despre care Paley credea că demonstrează existența unui Ceasornicar divin.

Din această perspectivă, animalele, actuale, oamenii și alte vietăți trăitoare pe planetă, moștenesc genele unei linii

neîntrerupte de strămoși care s-au dovedit „buni” pentru supraviețuirea individuală.

Nu mi-aș permite să polemizez cu Profesorul de la Oxford, dar gândul meu s-a răzvrătit la afirmația: „Noi, animalele, suntem cele mai complicate lucruri din întreg universul cunoscut” (pag. 13).M-am simțit trădată de acest plural stihial care mi-l confiscă pe Adam , subminându-mi istoria...

Pe retina gândului meu, Adam a rămas suspendat între idealitatea Paradisului și chemarea Istoriei, neștiind dacă să muște sau nu din măr... Pe o alta buclă a gândului, Iisus așteaptă să se întrupeze și privește Pământul lui Stephen Hawking, rotindu-se într-o „coajă de nucă”. Fizicianul de la sfârșitul secolului XX mărturisește că a preluat sintagma din creația lui Shakespeare, Hamlet (actul 2, scena 2) („Universul într-o coajă de nucă”, Ed. Humanistas, 2010, pag 69):

„As putea fi închis într-o coajă de nucă și să mă cred regele spațiului infinit de n-ar fi însă visele urâte.”

Creația este gaura de vierme prin care mesajul Marelui Will, curband lumina, ajunge la Hawking: limitat fizic, omul este i-limitat prin gând și spirit.

Ontologic, omul pendulează între Ceasornicarul orb și Ceasornicarul divin, între șansa îndumnezeirii și singurătatea animalului rătăcitor într-un univers ostil, aflat sub semnul „hazardului” lui J.Monod („Hazard și necesitate”).

Să fi fost Shaekspeare doar un „animal muritor”, cum ar spune Petre Țuțea?!

Nu mușca din măr, Adame, gândul

meu nu s-a sfârșit!

Dintr-o vultură a unui gând vecin, fumul labirintic din pipa lui Eliade se împrăștie ironic prin hiperspațiile genetice, căutând atomul primordial divin al abatelui Lemaitre: Bing Bang cu înger!

Eliosa Karamazov pleacă în lume iluminat de învățăturile lui Zosima, purtând în suflet creștinismul, religia iubirii și a libertății. Iese din paginile cărții și pletele lui -încărunțite de-atâtea interpretări- se împrăștie peste Maica Rusie, răscumpărându-i păcatele.

Fiu nelegitim al lui Dostoievski, Aleosa Karamazov îl răscumpără pe Raskolnikov - dedublare a eului labirintic dostoievskian - și ne răscumpără și pe noi, trăitori pe marginea veacului XXI, căci, așa cum spunea părintele Zosima „(...) acei care refuză creștinismul și se revoltă împotriva sa în esența lor fac parte din esența lui Hristos și așa rămân” (Fratii Karamazov, Ed.Victoria, Buc.1993, pag. 611).

Pe urmele lui N.Berdiaev, aș spune că noi toți ne întoarcem „întru Hristos, în propria matrice spirituală” prin intermediul lui Aleosa. (Filosofia lui Dostoievski, Ed.Institutul European, Iași, 1992, pag. 138)

Ceasornicarul Arghezi își ascute zilnic săgeata gândului, așteptând Cina, mereu ratată, cu El. Se așază „pieziș” între Ceasornicarul orb și Ceasornicarul divin, căci el a trăit atât la nivel biografic, cât și spiritual, COMPLEXUL TATĂLUI. Ratarea răscumpără ca o răstignire condiția omului creator.

„Doctorul fără arginți”, V.Voiculescu, ține până la capăt în gând, cu smerenie, „Rugul aprins” al credinței, învingând gulagul comunist. În prozele sale, spiritul este frontiera misterioasă ce desparte umanitatea de animalitate.

Surprinzându-l în gestul rugăciunii, dobitoacele din grădina Omului - „revoltate”

de dominația acestuia - sunt învinse de făptura sa de lumină: „Omul îngenunchezat la pământ își împreunase mâinile și-și ridicase ochii...! Deasupra lui tavanul parcă se găurea, căci se străvedea cerul.”

Un abur luminos ieșea din trupul omului, mai ales din osul frunții și din creștet, închegându-se în juru-i că un cearcăn... Lumina ajunsese din ce în ce mai puternică. Îl îmbracă într-un văzduh aprins, nesuferit ochilor. Omul era ca o lină flacăra albă, ca o torță care ar arde toată deodată” („Revolta dobitoacelor”- Proza vol III, Ed.Cartex 2000, 2003, pag 47).

Creator de „Poeme cu înger”, Doctorul isihast primise harul, vedea emanația de lumina, aura, mărturisire a spiritului uman.

Într-un dialog spiritual imaginar, acesta ar fi răspunsul pe care V. Voiculescu i l-ar putea da „vărului” Dawkins.

„Toiagul minunilor” este motivul biblic pe baza căruia Voiculescu plămăiește parabola creației. Proza „isihastului modern” pornește de la minunile revelate lui Moise în Biblie „Ieșirea” (cap.4; 1-4 și cap.17; 4-6).

Treptat, semnificațiile religioase lunecă spre tainele actului creator. Credința este generatoare de valori care rodesc întru ființă. „Toiagul minunilor” devine unealta cu care artistul transfigurează realitatea în artă. Această viziune este într-o subtilă rezonanță cu cea a lui N. Crainic, conform căruia „artiștii sunt discipolii și imitatorii lui Dumnezeu, înrușiți cu el, poate mai mult decât orice creatură, prin capacitatea de a se transpune dincolo de lume, de a o vedea din perspectiva divină ca operă a veșnicului Părinte și de a-L imita în plămuirea frumuseții și a armoniei”. („Nostalgia paradisului”, pag.41)

Prin creație, coasta din Ceasornicarul divin, se rup diametral limitele noastre de animalitate, mărturisindu-se ADN-ul spiritual al Omului.

Mușcă din măr, Adame!

Manifest

Din somn adânc de urs împarte-a sa orbire,
Să nu cumva, cândva să cauți mântuire
Căci ochiul cel mai orb de sus veghează
Ca nu cumva, cândva să capeți pic de
 rază.
Și iar vei sta la fel ca mai-nainte,
Și nu vei ști la ce să iei aminte
La idoli, viață, suflet ori decor,
Căci toate pân' la urmă, toate mor.

de Răzvan Avădanei, clasa a XII-a D

Nonverbal

Mergând pe drumuri goale, împăienjenite în
 tăcere
Având buzele arse de-atâta durere
Mi-s tălpile sângerânde și sufletul gol,
Mi-s ochii cenușă... și simt că mă dor.
Și șuieră vântul prin sufletu-mi sec,
Sudori îmi trec fruntea, presimt că mă-nec.
Rogu-vă, ochilor, nu mă trădați acum!
Nu voi lumii întregi cât sufăr să spun.

de Raluca Velicu, clasa a X-a F

Ne-au nins sufletele

Ninge cu petale de sânge
Argintii, înghețate și reci.
Mă aruncă zăpada în amintiri,
Aiorându-mi mințile în vârtejuri de nămeți.
Ascult gălăgia fulgilor de nea.
Îi văd tremurând de fericire,
Topindu-se pe gândurile mele moarte.

Alunec pe cărarea albă a sufletului tău
 rătăcit.
Mă opresc în mijloc,
Te văd nins și abătut.
Exclami cuvinte care-ți îngheață vorbele -
„Suntem niște nimeni printre nimicuri”.

Nu mai ninge.
Cerule aruncă cu viscol în noi.
Ne prăbușim peste inimi stinse și amintiri
 uitate.
Culegem oameni de zăpadă.
Ființele au dispărut de mult.
Alina Damian, clasa a IX-a B,
Colegiul Național „Octavian Goga”, Sibiu

Donul

Fum și speranțe înălțate în tavan,
Ceață în suflet, lacrimi în minte
Atins de abisul gândurilor făr' de cuvinte
Prins pe vasul abiotic făr' de căpitan.

Prins de ură, patimă sau confuzie,
Am urlat deja la toți zeii,
Vrăjit de nimfe, îmbătat de ambrozie
Prins ca Adonis, trebuie să cuceresc zmeii.

Dar totuși să pot să uit Afrodita, pe tine
Câte zile bandajate cu dispreț ca s-aline,
Ca să pot să te reneg în fine
Câte nopți să mai vorbesc cu Sine?

Îmi zice c-a venit toamna speranțelor,
Că pot să mă sting în negura astrelor,
Că puteam să mă uit la tine ca la soare
Îmi zice c-am devenit afeliu... că ești stea căzătoare.

de Istrate Silviu
Liceul Teoretic „Eugen Lovinescu”, București

Cenușă

Aș vrea să pot arde
În singurătate
Tot negrul.
Să privesc fumul
Delirând în aer.
Să adun cenușa
Și s-o vărs
Într-un izvor de munte.
Apoi să privesc cum apa
Zdrobește cenușa negrului.
Abia apoi să îmi picur lacrimile
În lumina soarelui.

Iris Rusu, clasa a IX-a B,
Colegiul Național „Octavian Goga”, Sibiu

Dragoste primitivă

Text: Fernanda Augustin, clasa a IX-a C

Un moment de neatenție și totul ar putea fi distrus. Dacă pentru o clipă aș clipi și nu l-aș avea în pază, ar putea dispărea la fel de repede cum a și apărut. Orice lacrimă în plus l-ar putea îngreuna și apoi să-l facă să cedeze. Mi-e teamă să nu-l sperii cu dragostea mea, căci nu știu cât poate duce al lui nucleu. El, focul ce arde mocnit în inima-mi înghețată, poate să se stingă oricând, iar sufletul să mi se spânzure de cavitațiile inimii. L-am aprins acum nu mult timp, pe vremea când nu știam ce e aceea dragoste, dar nu a durat mult până m-am intoxicat cu parfumul lui, candoarea ce îmi băntuie visele și mă face să sufăr sub luna plină de frunze ce stau să cadă din arbori. Știu că sunt la o distanță atât de mică de abis pentru că simt marginea tăioasă a răcorii iernatice sub talpa piciorului desculț, vulnerabil la orice fulg de nea înghețat ca antimateria. Și mi-e teamă, mi-e teamă ca focul sălbatic să nu se stingă, iar ființa mea să apună de odată cu soarele ce nu mă mai poate ajuta nicicum.

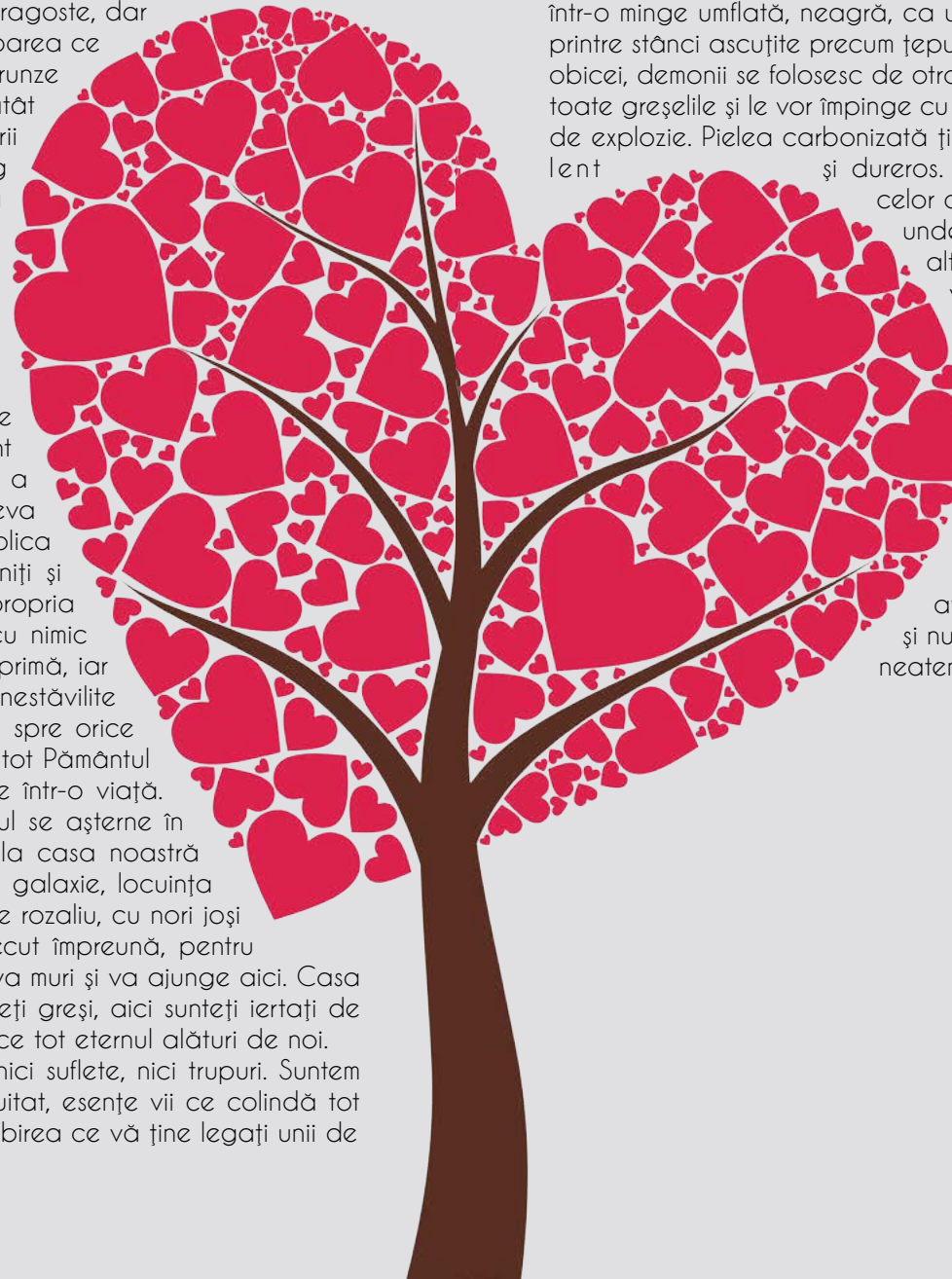
Dar el arde atât de frumos și, în același timp, îmi răscolește cutremurător obloanele minții, înnebunindu-mi simțurile cu a sa căldură de care nu mă pot lipsi. Nu pot spune că e trist ce mi se întâmplă, fiind singură doar eu cu focul, căci în abisul solidarității noastre ne rostim vorbe pe care nu le-ar fi rostit niciun alt atom din univers. Nu sunt vorbe ce pot fi exprimate în cuvinte, sunt mai presus de a noastră ființă, o simt undeva în mâini, undeva în gură și undeva în stomac. Ne spunem atât de multe încât nu aș putea explica nici în o mie de imagini. O legătură continuă ne ține uniți și ne face să ne adâncim unul în ființa altuia, uitând de propria existență și creând un moment de euforie incomparabil cu nimic altceva existent. În acea clipă, timpul se oprește și se comprimă, iar toate cunoștințele noastre o iau razna și încep să umble nestăvilite prin spațiu, ciocnindu-se și creând portaluri ce pot duce spre orice destinație dorim. Și atunci, îmbrățișați, pășim telepatic prin tot Pământul și vizităm într-o milisecundă cât n-au reușit alții să viziteze într-o viață. O mie de luni de miere, un milion de ani împreună, eternul se așterne în fața noastră. Și pășim spre alt portal, ajungând înapoi la casa noastră întunecată în care ne-am imaginat cel mai frumos loc din galaxie, locuința noastră. Are etaje nenumărate, până în cerul ce mereu este rozaliu, cu nori joși precum corăbiile, câte un etaj pentru fiecare veac petrecut împreună, pentru fiecare neam făcut printr-o scânteie, pentru fiecare om ce va muri și va ajunge aici. Casa noastră este casa voastră. Aici nu îmbătrâniți, aici nu puteți greși, aici sunteți iertați de toate păcatele și sunteți lăsați să conviețuiți în liniște și pace tot eternul alături de noi.

Noi nu stăm în casa noastră, căci noi nu suntem nici suflete, nici trupuri. Suntem culori, apusuri și răsărituri văzute împreună, amintiri de neuitat, esențe vii ce colindă tot universul în căutarea voastră, suflete rătăcite. Noi suntem iubirea ce vă ține legați unii de

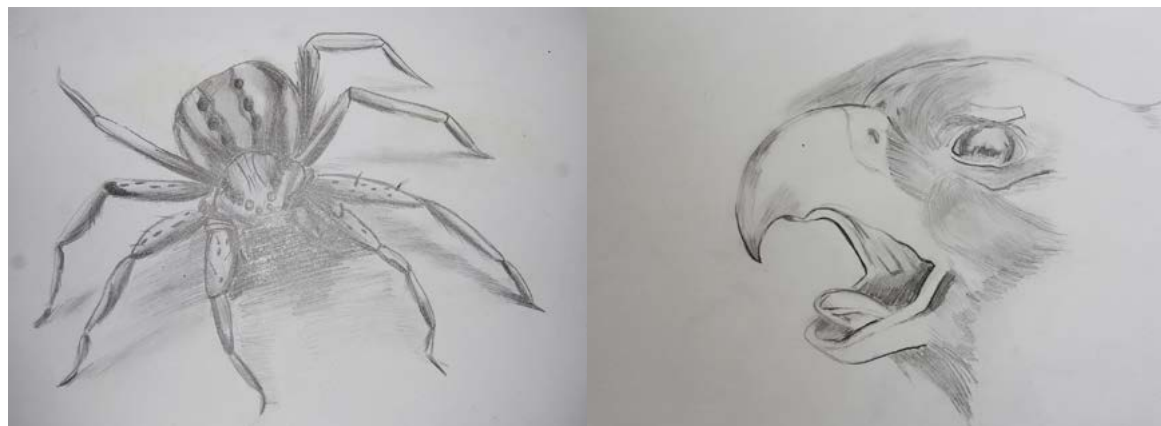
alții și vă vom băntui tot restul existenței eterne, căci nu puteți muri decât de iubire, cum și noi suntem, de fapt, și îngeri ai morții, trimiși să îi ducă pe cei nedemni de dragoste într-un infern nemaivăzut, nemaiauzit și nemaiasemuit. Un loc în care lava ține loc pământului, cerul este maroniu de praf, aerul nu există, iar apa - înlocuită cu un lichid ademenitor și îmbătător, petrol. Din marea roșie și fierbinte se ridică așezămintele celor ce domină acest loc, demonii cu trei ochi, șase cozi și nouă membre cu care pot sfărâma până și diamantul. Când ajungi în locul ăsta nu vei mai avea niciun simț. Auzul îți va fi obturat de țipetele disperate ale celor ce sunt torturați cu torturile proprii. Văzul îți va dispărea pe parcurs din cauza prafului și fumului. Nu vei mai putea merge, căci lava încinsă îți va arde picioarele. Măinile, dacă vei avea puțin noroc, le vei avea la locul lor. Capul îți se va transforma într-o minge umflată, neagră, ca un cărbune cu care demonii se vor juca de-a prinslea printre stânci ascuțite precum țepușele de granit. Dar asta ar fi cea mai ușoară tortură. De obicei, demonii se folosesc de otrava ta proprie pentru a te înnebuni. Îți vor băga pe gât toate greșelile și le vor împinge cu un triton până când te vei umfla și vei ajunge în punctul de explozie. Pielea carbonizată îți se va crăpa și vei exploda precum o bombă cu ceas, lent și dureros. Apoi, alți demoni vor depozita rămășițele tale și ale

celor de speța ta într-un castel plin de acid și venin de șarpe, unde până și vidul este mortal. Când veți fi toți acolo, un alt demon, mai mare, va ridica lagărul ca pe o cutie și o va agita precum și voi ați agitat viețile altora. Vă veți amesteca amarul unii cu alții și veți dori să muriți odată. Însă acest lucru este imposibil în neființă, căci inima deja a cedat, iar sufletul este etern și poate suporta o durere permanentă. Nu puteți leșina, intra în comă sau orice altă acțiune care să vă facă nu mai simțiți nimic. Veți trebui să suportați toată suferința și încă pe atât. Torturile demonilor sunt nelimitate și suspicios de diverse, așa că nu vă veți plictisi deloc în acest loc.

Toată această putere ne-o dă dragostea, tot ce avem de făcut e să întreținem focul din interiorul sufletului și nu vom ajunge în infern. Dar dacă pentru un moment am fi neatenți, un moment de neatenție, un simplu moment...

Galeria C. N. „Spiru Haret”

Desenele au fost realizate de elevele:
Andreea Velicu (clasa a IX-a E) și Beatrice
Năstase (clasa a IX-a A)

Știați că...

(despre noi)

Text: prof. Corina Buzoianu

1. ... eleva Mădălina Dumitrescu, din clasa a X-a B, a obținut locul al treilea în cadrul concursului național de șah de la Olănești, din iulie 2012?

2. ... șahul a constituit o preocupare a spiriților încă din 1924?

În numărul 1 al revistei **Vlăstarul** (anul II) apare, pentru prima dată, **Rubrica de șah**, redactată de G. Carpenișeanu și M. Avramescu, în care se propuneau probleme și se ofereau soluții.

3. ... în lucrarea **Școala matematică românească** de-a lungul timpului este remarcată apariția constantă a rubricii de matematică din revista **Vlăstarul**? La pagina 230 se menționează: Este de remarcată revista **Vlăstarul**, București, 1923-1942. A fost revista elevilor Liceului Spiru Haret, apărută sub îndrumarea profesorului V.Haneș, având un covârșitor caracter literar și artistic, dar avea o rubrică aproape permanentă de matematici, susținută de Emil Ștefănescu.

4. ... Mircea Eliade, elev de liceu, s-a afirmat în paginile revistei **Vlăstarul**, „pe care o redacta aproape singur și cu prea puținul ajutor al câtorva colegi”?

Dovada se regăsește în scrierea memorialistică **Jurnal în căutarea lui Dumnezeu** (Iasi, Editura Institutului European, 1994, p.100) a lui Arșavir Acterian, coleg de liceu cu M. Eliade.

5. ... Mircea Eliade cânta la pian? Mărturie în acest sens regăsim fie în numere ale revistei **Vlăstarul** (spre exemplu, în nr. 4-5/1925, este menționată contribuția sa în cadrul Ședințelor literare: „ne-a cântat la pian bucăți din Grieg, Eisenhadler”), fie în cartea

lui A. Acterian: „participa la festivitățile școlii, cântând la pian”.

6. ... și în anii ‘30 existau „găști”?

A. Acterian, absolvent al Liceului „Spiru Haret”, amintește despre o „gașcă a culturagiilor”, din care făceau parte Constantin Noica și Barbu Brezianu.

7. ... există o legătură între gramatică și spectrul solar?

Explicația, nu lipsită de umor și de exercițiu imaginativ, o oferă Nd. Locusteanu în nr.3 al revistei **Vlăstarul** din 1925: „în spectrul solar sunt șapte feluri de raze vizibile și 3 dintre ele, adică roșul, galbenul și albastrul, sunt culori fundamentale (...). Tot așa în gramatică avem 3 feluri de cuvinte fundamentale: substantivul, adjectivul și verbul (...). În spectrul solar, galbenul, apropiindu-se de albastru, devine verde; în gramatică, adjectivul, adecă însușirea, devine adverb, dacă se apropie de verb” (art. **Fantezii gramaticale**).

8. ... 2013 marchează 90 de ani de existență a revistei **Vlăstarul** (înființată în 1923 de către Vasile V. Haneș, doctor în litere)?

(despre alții)

9. ... două pahare de apă, imediat după trezire, ajută la activarea organelor interne?

10. ... un kilogram de lămâi conține mai mult zahăr decât un kilogram de căpșuni?

11. ... când strănuți, toate funcțiile corpului se opresc, chiar și inima?

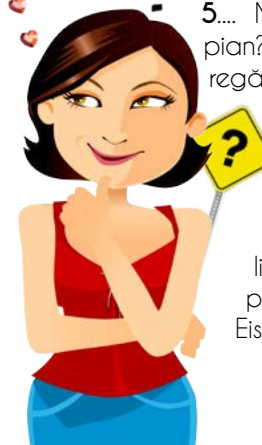
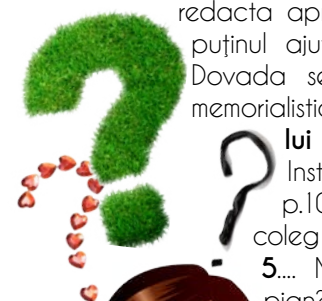
12. ... dacă iei orice număr, îl dublezi, aduni cu 10, împarți la 2 și apoi scazi numărul inițial, răspunsul va fi 5?

13. ... crăpăturile mâinilor dispar după câteva zile dacă se freacă cu o jumătate de lămâie, se lasă cca 20 de minute să se usuce, se spală cu apă caldă, se usucă și se ungu cu cremă de gălbenele?

Sursa: <http://voce.ro/stiati-ca>

Selecție realizată de Mădălina-Cristina Negru, clasa a X-a F

Februarie | **Vlăstarul** 47

„Vlăstarul” recomandă

Text: Radu Cucu, clasa a X-a B

MOUNT & BLADE WAR BAND

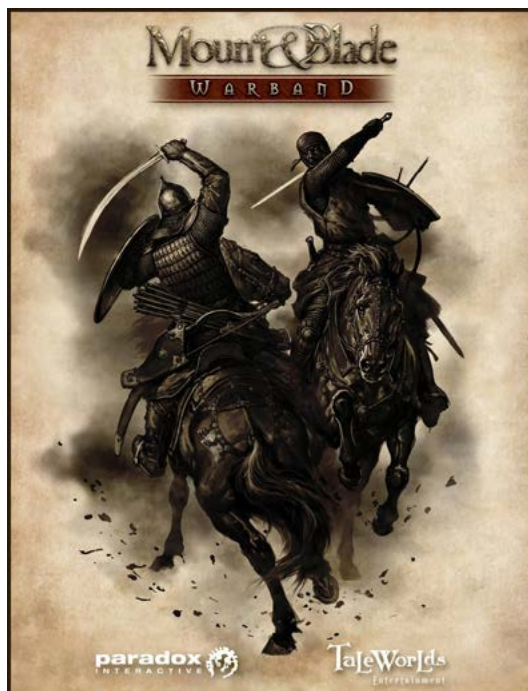
Sunetul ascuțit produs de săbiile scoase din teacă mă anunță că lupta pentru ultima cetate inamică e pe cale să înceapă. Unul câte unul, inamicii de pe ziduri cad sub șuvoiul de săgeți pe care îl dezlănțui asupra lor. De pe zid, un bărbat bine îmbrăcat ne privește cu dispreț cum avansăm, încet dar sigur, spre zidurile cetății: e sultanul. Rămas fără săgeți, iau tolba unui soldat răpus

de inamic și țintesc. Într-un colț al ecranului apare scris cu galben „HEADSHOT”.

În anul 2010 a apărut *Warband*, primul sequel al jocului *Mount & Blade*, aducând îmbunătățiri majore, cele mai semnificative fiind: introducerea unei noi facțiuni, *Sarradin Sultanate*, posibilități politice mai diverse și un mod multiplayer.

Jocul este o combinație de strategie, RPG și simulare, care ne pune în șaua unui neica nimeni ce visează să devină conducător de oști, așa că se urcă în prima căruță spre una din capitalele celor 6 imperii. Acest lucru este la latitudinea voastră, jocul vă întreabă la început încotro vă îndreptați, după ce vă interoghează cu privire la viața personajului vostru de până acum, aceste alegeri dându-vă bonusuri semnificative (de exemplu, dacă alegeți ca tatăl personajului să fi fost vânător, veți primi bonusuri la mânăuirea arcului). Până și sexul personajului contează, jocul anunțându-ne de la început că, dacă alegem ca personajul să fie femeie, vom fi discriminați, deci avansarea într-un rang superior va fi mai anevoioasă.

Experiența jocului se împarte între harta tactică și câmpul de bătălie. Pe harta tactică dai indicații armatei încotro să se îndrepte iar pe câmpul de luptă îți controlezi singur personajul, luptând în fruntea armatei tale.

Cu fiecare oponent ucis și misiune încheiată, primim puncte de experiență. La fiecare level up primești puncte pe a căror investiție se bazează evoluția personajului tău, acestea determinând dacă va fi o brută cu o sabie în mână, un arcaș iscusit, un negustor și așa mai departe. Desigur, poți să îl faci și un caracter hibrid care se descurcă, să zicem, la tras cu arcul și la inginerie, dar recomand ca, măcar la o primă parcurgere, să lăsați skill-urile care ajută întregii armate, ca ingineria sau comerțul, pentru cei ce vor să îți se alăture și pe care îi mai găsești prin tavernele orașelor și să îți investești punctele personale în abilități de luptă.

Din punctul de vedere al armelor și armurilor puse la dispoziție, jocul nu dezamăgește. Fiecare armă are propriile specificații (lungime, daune provocate etc.), există scuturi care au și ele specificațiile lor proprii, unele arme mai pot fi și aruncate spre inamic (ca: o suliță, un toporaș) dar într-un număr

limitat. Armele de distanță sunt două la număr: arcul și arbaleta. În timp ce arbaleta are un timp de încărcare mai mare, o acuratețe mai proastă dar provoacă mai multe daune, arcul (alegerea mea personală) provoacă daune mai puține dar are o acuratețe mai mare și timp de reîncărcare mult mai mic (în plus, nu am nevoie de daune suplimentare deoarece inamicul tinde să moară când îl lovești în cap, indiferent dacă e o săgeată trasă de un arc sau o arbaletă).

Modul multiplayer este, ca să folosesc o expresie des întâlnită la noi în liceu, un haos. Oricât de bine mă descurcam în vara anului trecut, oamenii ăia sunt nemiloși. Nu recomand să jucați în multiplayer până nu parcurgeți jocul puțin, eventual să mai măriti și nivelul de dificultate, doar dacă găsiți vreun prieten dornic să vă luați la topoare.

În concluzie, *Warband* este un joc fain. Poate deveni linear la un moment dat, dar luptele vor oferi tot timpul satisfacții.

EVENIMENTE

THE MISSION PRESENTS 8TH OF MARCH -NINA KRAVIZ - ELLEN ALLIEN - MISS KITTIN - ALEXANDRA -

Pe 8 martie 2013 The Mission reinventează Ziua Femeii cu un line-up 100% feminin. **Nina Kraviz (Rusia), Ellen Allien (Germania), Miss Kittin (Franța) și Alexandra (România)** vor oferi o seară cosmopolită în ziua dedicată lor. Deși va fi un line-up exclusiv feminin, mix-ul de influențe va crea un eveniment efervescent și diversificat, fiecare dintre cele patru artiste având personalități și background-uri diferite.

Un dream team feminin al muzicii electronice, pe care probabil mulți dintre noi ni l-am imaginat până acum, va performa într-un eveniment-concept ținut la **Arenel Romane**

BILETE ÎN AVANS: 40 de lei
BILETE LA INTRARE: 60 de lei
BILETE VIP: 80 de lei

www.bilete.ro

Horoscop

- februarie -

Berbec

Te așteaptă un februarie 2013 performant, dar și destul de complicat. Se mențin ambițiile, energia, curiozitatea intelectuală, viziunea amplă, capacitatea sporită de a organiza și administra, de a lansa inițiative și demersuri.

Leu

Nici că se putea o lună mai promițătoare! Soarele, stăpânul zodiei Leu, se află chiar în casa cuplului Leului, în fericita companie a lui Venus, planeta iubirii și a armoniei! Socializează cât mai mult, fă-ți noi prieteni!

Săgetător

În această perioadă poți face drumuri profitabile și poți întâlni oameni plăcuți, cu care poți dezvolta ulterior relații de colaborare. Colaborările sunt la ordinea zilei și, în mare parte, merg bine.

Taur

Fizic, în februarie 2013 ești într-o formă bună. Încearcă să savurezi micile bucurii cotidiene, ieși mai des la aer, ascultă muzică, apelează la aromaterapie și masaj. Fixează-ți noi obiective în plan social sau profesional!

Fecioară

Comunicarea defectuoasă, impulsivitatea, lipsa de măsură, ambiguitatea, minciuna, trădarea și imoralitatea sunt sancționate sever. O bună informare, o strategie bine gândită și un timing potrivit favorizează succesul. Iar succesul în muncă atrage banii.

Capricorn

Per ansamblu, în februarie 2013 stai bine, mai ales fizic. Ai vigoare, rezistență, putere de muncă. Punctul slab este sistemul nervos. Ar putea fi vorba despre suprasolicitare, agitație sau nervozitate. Ar fi bine să dormi mai mult și să iei suplimente cu magneziu.

Gemeni

Stresul este inamicul nr. 1 în luna februarie 2013. Iar un stres excesiv poate altera echilibrul fizic, mai ales în contextul prezenței lui Saturn în casa sănătății Gemenilor. Planifică-ți cu atenție acțiunile importante!

Balanță

Februarie 2013 marchează începutul unei perioade foarte aglomerate sau agitate, care se va prelungi până pe la jumătatea lunii martie 2013. Succesul poate fi facilitat de simțul oportunității și de capacitatea de expunere sau de promovare a talentelor.

Vărsător

Luna februarie 2013 este un răstimp minunat pentru a întâlni perechea visată, pentru a petrece clipe îmbătătoare alături de persoana iubită, pentru realizări comune ale cuplului sau pentru reaprinderea scântei pasiunii.

Rac

O lună bună din punct de vedere profesional. O activitate mai intensă ar putea apărea în direcția studiilor, a călătoriilor de afaceri sau a conexiunilor dintre carieră și distanță/străinătate, învățământul superior sau mediul cultural.

Scorpion

În ciuda nevoii de liniște și siguranță, poți avea parte de acțiune, și încă de una zgomotoasă. Este vremea să faci unele înnoiri în stilul de viață. Ele trebuie să se bazeze pe disciplină și pe o modalitate de a consuma surplusul de energie, precum sportul, dansul etc.

Pești

Februarie 2013 este o lună agitată, presărată cu incidente, provocatoare și stresantă în toate privințele, dar mai ales pentru relații. Nu îți face planuri ferme, fiindcă nimic nu este bătut în cuie, dar nici nu lăsa lucrurile în voia sorții, fiindcă o pot lua razna!

Vrei să faci parte din echipa **Vlăstarul**? Trimite-ne un e-mail la adresa: revistavlastarul@yahoo.com

ELEVII VORBESC ...

(părerea elevilor despre orice cu privire la liceu)

Cei aproximativ trei ani petrecuți în acest liceu mi-au creat impresia că elevii și profesorii au format o familie unită. (elevă,XII)

Nu avem bibliotecă de trei ani !!!(elevă,XII)

Mi-a plăcut grădina de zarzavat din curtea liceului. (elev,X)

Îmi place că în fiecare clasă există videoproiectoare și că fiecare elev are calculatorul lui în laboratorul de informatică. (elevă,IX)

Deși mai există și flori rare, oameni dedicați, inteligenți, pleni în atitudinea lor față de schimbare, pentru mine liceul a constituit o modalitate de anihilare și de aplatizare a eului, o încercare antiumanistă de impunere a unor doctrine deficitare, de limitare a exuberanței spiritual-intelectuale (pentru accentuarea ideii, aș recurge la o analogie, parafrazându-l pe Philippe Glucke: prostia e la fel ca moartea, face rău doar celor din jur). -elev,XII

APEL

Rugăm, prin intermediul revistei „Vlăstarul”, ca oricine se află în posesia unor materiale referitoare la CNSHB sau la personalitatea lui Spiru Haret (cărți, reviste, imagini, documente de arhivă, referințe etc.) să se adreseze direcțiunii CNSHB.

Colegiul Național „Spiru Haret”
Adresa: Strada Italiană nr.17,
Sector 2, București.
Telefon: 021 313 64 62
E-mail: haretiana2012@hotmail.com

Colegiul Național
„Spiru Haret“, București